

Živko BEŠKOVNIK

osebnost mojega kraja

(raziskovalna naloga – zgodovina, biografija)

Avtorice:

Neli FURMAN, 8.a

Hana MASTNAK, 8.a

Lucija STRNIŠA, 8.a

Mentorica:

Jana DRAKSLER, prof.

Mestna občina Celje, Mladi za Celje

Celje, april 2021

KAZALO

	stran
KAZALO SLIK	3
POVZETEK	5
UVOD	6
OTROŠTVO	7
ŠOLANJE	12
SLUŽBOVANJE	16
KULTURNO GLEDALIŠKA DEJAVNOST	26
NAGRADE IN PRIZNANJA	56
DRUGI O ŽIVKU BEŠKOVNIKU	66
ZAKLJUČEK	71
ZAHVALA	72
VIRI IN LITERATURA	73

KAZALO SLIK

slika številka

- 1 ŽIVKO BEŠKOVNIK – VEDNO NASMEJAN IN PRIPRAVLJEN POMAGATI (2015)
- 2 RAZISKOVALKE MED INTERVJUJEM; MED ISKANJEM LITERATURE (2021)
- 3 ŽIVKO KOT DOJENČEK (leta 1948)
- 4 IGRIŠČE PRD DOMAČO HIŠO NA ŠLANDROVEM TRGU (leta 1945)
- 5 Z MAMO MILENO (okrog leta 1951)
- 6 »URADNA« FOTOGRAFIJA OB TRETJEM ROJSTNEM DNEVU (leta 1951)
- 7 ŽIVKO IN DAŠA V MAŠKARAH (leta 1956)
- 8 ŽIVKO MED SPROŠČENO IGRO NA TRAVNIKU (leta 1951)
- 9 MED SMUČANJEM NA ŠMOHORJU (1965)
- 10 MED PEVCI MeMPZ GIMNAZIJE CELJE (1967)
- 11 V PRVEM LETNIKU GIMNAZIJE CELJE (1964)
- 12 NA MATURANTSKEM IZLETU V GRČIJI (1967)
- 13 MATURANTI 4.K RAZREDA GIMNAZIJE CELJE S PROFESORSKIM ZBOROM (1967)
- 14 ŽE PRI DVAJSETIH »NA KONJU« NA MORJU (okrog leta 1968)
- 15 MED SLUŽENJEM VOJAŠKEGA ROKA V MORNARICI (leta 1974)
- 16 ORGANIZACIJSKI ODBOR PRIREDITVE POKAŽI KAJ ZNAŠ PRI DELU (1980)
- 17 V NOVIH PROSTORIH JSKD (2012)
- 18 MED GLEDALIŠKO DELAVNICO XX. NOVAČANOVIH GLEDALIŠKIH SREČANJ (2012)
- 19 MED PREDSTAVITVIJO KANDIDATA ZA PREDSEDNIKA ZKO CELJE (2016)
- 20 MED VODENJEM FESTIVALA FILMFEST TREH ZVEZD (2021)
- 21 SPREMSTVO OTROK NA POTI V BEOGRAD (1989)
- 22 V SEBI ŠE VEDNO SKRIVA DELČEK OTROKA (1983)
- 23 ŽIVKO PRVIČ Z GLEDALIŠČNIKI NA ODRU (1967)
- 24 ŽIVKO V PREDSTAVI KRALJ MALHUS (1989)
- 25 PRVA NAGRADA OBČINSTVA ZA PREDSTAVO GOSPOD LOVEC (2007)
- 26 VIDOVIČ V PREDSTAVI GOSPOD LOVEC (2007)
- 27 REKLAMNI LETAK ZA PREDSTAVO PRAV POSEBEN PAR (2010)
- 28 DR. FRANCE POČIVAVŠEK V KOMEDIJI LIMONADA SLOVENICA (2012)
- 29 ZELIŠČAR SARIF V PREDSTAVIKNEZI CELJSKI – SKRIVNOST GRADU OJSTRICA (2011)
- 30 AKTERJI OSREDNJE PRIREDITVE OB KULTURNEM PRAZNIKU (2017)
- 31 PRIZNANJE CELJSKE ZVEZDE ZA KUD ZARJA TRNOVLJE (2017)
- 32 KOT DETEKTIV TUPOLSKI V PREDSTAVI BLAZINEC (2015)
- 33 S PREDSTAVE ŽIVALSKA FARMA (2016)
- 34 ČLANI KUD ZARJA TRNOVLJE NA ENEM OD RECITALOV (2016)
- 35 ŽIVKO IN SREČKO CENTRIH V SKEČU ŠVEJK V II. SVETOVNI VOJNI (1984)
- 36 LETAK HUMORISTIČNE SHOW SKUPINE ALKOTEST
- 37 MED VODENJEM OTVORITVE RAZSTAVE JESEN (2019)
- 38 KOT POROČEVALEC NA BOŽIČNEM KONCERTU PLESNEGA ORKESTRA ŽABE (2004)

- 39 PRIZOR IZ NADALJEVANKE O PRIMOŽU TRUBARJU, POSNETE V CELJU (1986)
40 V VIDEO SPOTU VLADA KRESLINA - TISTA ZAKARTANA URA (2020)
41 ŽIVKO V VLOGI OČETA V KRATKEM FILMU KAOS (2009)
42 USTVARJALCI SPLETNE SERIJE DUALIZEM (2018)
43 MED VAJAMI NA DOMAČEM ODRU (1990)
44 MED NOMINIRANCI ZA NAJ CELJANA (2015)
45 NAJ CELJAN 2015 (2015)
46 MED ODMOROM NA ČISTILNI AKCIJI V ZARJI TRNOVLJE (2008)
47 NA POTOVANJU NA PORTUGALSKEM S SODELAVCI JSKD (2007)
48 MED SMUČANJEM NA ROGLI (90. leta)
49 S PRIJATELJI NA MORJU (1988)
50 POROČNA PRIČA PRIJATELJU SREČKU CENTRIHU (1977)
51 Z MAMO MILENO NA SPREHODU OB ŠMARTINSKEM JEZERU (2009)
52 Z MAMO IN OČETOM NA POTI S TRIGLAVA (1990)
53 DRUŽINSKA FOTOGRAFIJA OB MAMINEM ROJSTNEM DNEVU (2001)
54 BRONASTO IN SREBRNO PRIZNANJE ZA DELOVANJE NA ŠPORTNEM PODROČJU
55 PRIZNANJE ZA POMEMBEN PRISPEK K RAZVOJU NOVAČANOVIH GLEDALIŠKIH
SREČANJ (leta 2012)
56 POSEBNO PRIZNANJE ZA VLOGO DETEKTIVA TUPOLSKEGA (2015)
57 ŽIVKO V VLOGI DETEKTIVA TUPOLSKEGA V PREDSTAVI BLAZINEC (leta 2015)
58 PRIZANNJE ZA NAJ CELJANA (leta 2015)
59 LINHARTOVA PLAKETA (2016)
60 MED PODELITVIJO LINHARTOVE PLAKETE V POSTOJNI (2016)
61 PREJEMNIKI DRŽAVNEGA PRIZNANJA ZA PROSTOVOLJSTVO (2017)
62 PRIZNANJE REPUBLIKE SLOVENIJE ZA PROSTOVOLJSTVO (2017)
63 MED PODELITVIJO PRIZNANJA KS TRNOVLJE PRI CELJU (2018)
64 PRIZNANJE KS TRNOVLJE PRI CELJU (2018)

* fotografija na naslovnici je iz časopisa Celjan (Celjan; štev. 778; 9. december 2015)

POVZETEK

Živko Beškovnik se je rodil 26. januarja 1948 v Celju. Otroška in mladostna leta je posvetil športu, predvsem gimnastiki, s katero se je ukvarjal kot tekmovalec in kasneje kot vaditelj pionirskih in mladinskih vrst. Po srečnem otroštvu in uspešnem šolanju, ki ga je zaključil na Višji upravni šoli v Ljubljani, je svojo poklicno in življenjsko pot posvetil kulturnemu delovanju v svojem Celju. Leta 1968 je po naključju zajadral na gledališki oder KUD Zarja Trnovlje, ki mu je kot ljubiteljski gledališki igralec ostal zvest do danes. V svoji karieri je odigral več kot petdeset likov in v vsakem je pustil svoj pečat. Za svoje igralske dosežke je bil večkrat nagrajen.

V okviru delovanja amaterskega gledališča pa je znal ljudi tudi nasmejati, saj je s prijateljema ustanovil skupino Alkotest, s katero so ljudi zabavali na številnih prireditvah.

Tudi svojo poklicno pot je namenil ljubiteljski kulturi v Celju, saj je vrsto let skrbel za usklajevanje, širjenje in prepoznavnost vseh dejavnosti, ki so povezane z njo. Je človek, ki nekako ne zna ločiti med službovanjem in hobijem, saj ju združuje v isto poslanstvo.

Za vso požrtvovalnost in razdajanje celjski kulturi, so ga Celjani leta 2015 zaslužno izbrali za naj Celjana.

slika 1: ŽIVKO BEŠKOVNIK – VEDNO NASMEJAN IN PRIPRAVLJEN POMAGATI
(leta 2015; fotografija je iz časopisa Celjan; Celjan, štev. 765; 9. september 2015)

UVOD

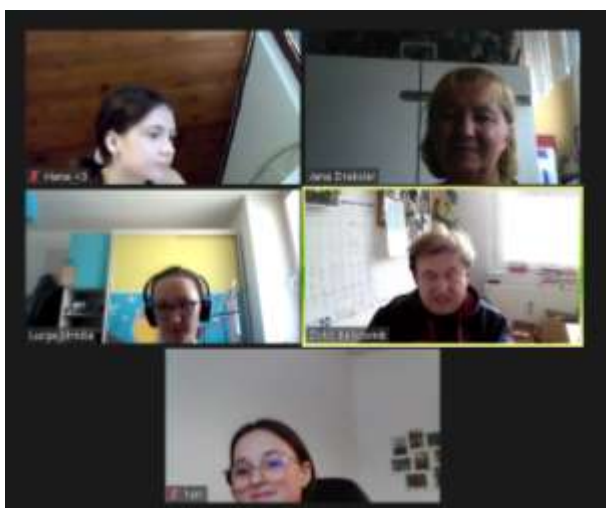
V nalogi smo želele predstaviti življenje in delo celjskega kulturnika Živka Beškovnika. Ker se tudi same občasno ukvarjamo z gledališko dejavnostjo, nam je bilo njegovo ime poznano, nismo pa o njem vedele kaj veliko. Odločile smo se, da ga bolje spoznamo in predstavimo njegov življenjski mozaik.

Z zanimanjem smo se lotile raziskovanja njegovega življenja in ustvarjanja. Zaradi izrednih razmer, ki vladajo v času epidemije, smo delo v glavnem morale opraviti na daljavo, kar nam je povzročalo kar precej težav, saj smo glavnino dela morale opraviti s pomočjo video srečanj in interneta.

Predpostavile smo, da:

- je s svojim delom pripomogel k razvoju in širjenju delovanja ljubiteljske kulture v Celju,
- je s svojim gledališkim delovanjem ponesel sloves celjske ljubiteljske gledališke dejavnosti tudi izven krajevnih meja,
- je v Celju pustil dovolj velik pečat, da je bila naša odločitev, da ga predstavimo kot osebnost mojega kraj, pravilna.

Z izbrano temo raziskovalne naloge smo zadovoljne, saj smo поблиže spoznale življenje in delo zagnanega celjskega ustvarjalca, ki je s svojim neumornim razdajanjem na različnih področjih kulturne dejavnosti popestril kulturni utrip našega mesta.

sliki 2a in 2b: INTERVJU Z ŽIVKOM BEŠKOVNIKOM; MED ISKANJEM LITERATURE
(april, februar 2021; video srečanje – zoom; z literaturo iz knjižnice)

OTROŠTVO

Živko Beškovnik se je rodil 26. januarja 1948 v Celju kot prvi otrok Milene, rojene Funkel, in Jerneja Beškovnika. Oče je bil javni uslužbenec, zaposlen na Uradu za notranje zadeve kot tajnik, mati pa je bila predmetna učiteljica telovadbe (danes šport) na II. osnovni šoli v Celju.

slika 3: ŽIVKO KOT DOJENČEK
(leta 1948; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Najprej je družina živela v stanovanju na Ljubljanski cesti v Celju, nato pa so se preselili v stanovanje na Šlandrovem trgu (danes Gledališki trg).

Okolica je ponujala številne površine na katerih so se otroci lahko igrali.

Živko se spominja srečnega in razigranega otroštva, ki ga je preživel na velikem dvorišču pred domačo hišo ali pa na travniku ob hiši, pod katerim so bila zaklonišča še iz časov II. svetovne vojne in ob reki Sušnici, ki je takrat še tekla za nogometnim igriščem na Glaziji, v neposredni bližini njegovega doma in se izlivala v Savinjo.

slika 4: IGRIŠČE PRED DOMAČO HIŠO NA ŠLANDROVEM TRGU
(fotografija je s spleta – Celje ob osvoboditvi (1945);
<https://museums.eu/collection/object/9260/celje-ob-osvoboditvi-1351945>)

Starša sta skrbela, da je vedno lepo pozdravljal ljudi in da se je lepo obnašal. Vzgajala sta ga strogo, a z veliko mero ljubezni.

slika 5: Z MAMO MILENO
(okrog leta 1951; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Lepe spomine ima na praznovanja rojstnih dni, saj mu je takrat stara mama, ki je bila kuharica, vedno spekla torto, pri foto Pelikan pa so naredili »uradno« fotografijo, s katero so obeležili vsakoletno praznovanje.

slika 6: »URADNA« FOTOGRAFIJA OB TRETJEM ROJSTNEM DNEVU
(leta 1951; foto Pelikan; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Ko sta bila starša v službi, je Živko obiskoval vrtec na Aškerčevi ulici (danes je tam vrtec Danijelov Levček). Spominja se, da je, ko je bil že malo večji, v vrtec hodil sam. Na poti do vrtca je moral pri kinu Metropol prečkati Stanetovo ulico, ki je bila takrat še prometna. Na križišču pred kinom Metropol je na posebnem podestu stal prometni miličnik in usmerjal promet. Ko je Živko ulico prečkal nepravilno, je miličnik zažvižgal s piščalko in ga opomnil na nepravilen prehod, kar se je Živku zdelo zelo čudno in je bil precej prestrašen.

Ko je bil Živko star pet let (leta 1953), je dobil sestrico, ki si jo je že nekaj časa želel. Spominja se, da je mati rodila doma, saj jo je porod malo presenetil. Čeprav je novo članico z nestrpnostjo pričakoval, je ob njenem prvem joku vprašal kaj se tako dere. Vsa dogajanja okrog sestre Daše je z zanimanjem spremljal. Spominja se, da je vedno opazoval, ko jo je mama na mizi previjala.

Kasneje sta se veliko igrala razne igre. Še posebej se oba spominjata, da sta se zelo rada igrala »avion«. Daša je bila stevardesa, Živko pa potnik.

Lepe spomine imata tudi na maškarade, ki so bile organizirane v Narodnem domu.

slika 7: ŽIVKO IN DAŠA V MAŠKARAH
(okrog leta 1956; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Z veseljem se spominja tudi vsakoletnega pričakovanja prihoda dedka Mraza, ko sta z Dašo vsa nestrpna pred vrati čakala, da bo dedek Mraz prišel tudi k njim. Med tem sta starša doma pričarala praznično vzdušje in, seveda, tudi darila. Živko se spominja, da sta s sestrico večkrat odškrnila vrata in pokukala, ali je dedek Mraz že prišel. Rad obuja spomine tudi na samo pričakovanje dedka Mraza in pisanje pisma, v katerem je dedku Mrazu napisal svoje želje. Ker je dolgo verjel v dedka Mraza, je še pri devetih letih stal pred izložbo trgovine Stermecki in si zapisoval kaj vse naj bi mu dedek Mraz prinesel. Ko so ga mimoidoči spraševali kaj dela, jim je ponosno odgovoril, da piše pismo dedku Mrazu.

Kasneje, ko je odrasel, je pogosto sam prevzel vlogo dedka Mraza in otrokom pričaral praznično vzdušje. Vesel je, da je, kot sam pravi, v sebi ohranil veliko mero otroka.

Življenje je bilo v tistem času pestro in zanimivo, saj so se veliko družili. Hodili so na piknike, poleteli na morje in pozimi na smučanje, pa k sorodnikom na Pohorje, saj je oče prihajal iz vasi Skomarje na Pohorju.

slika 8: ŽIVKO MED SPROŠČENO IGRO NA TRAVNIKU
(leta 1951; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Živku je še posebej ostalo v spominu potovanje na morje, ko so iz Celja odpotovali z vlakom do Ljubljane, nato pa pot nadaljevali z avtobusom, saj avtomobila še niso imeli. V Ljubljani so morali nekaj časa počakati do odhoda avtobusa. Med čakanjem se je mimo postaje pripeljal ljubljanski tramvaj, ki ga je Daša z začudenjem opazovala in spraševala kaj je to. Živko, ki je bil starejši in je že vedel, da se je mimo njih peljal tramvaj, ji je to s ponosom pojasnil. Pravi »veliki brat«.

Oba s sestro sta se že v otroštvu ukvarjala z različnimi športi, saj ju je mama, športna pedagoginja, pri tem ves čas podpirala.

Ker je bil Živko vedno naklonjen dobrim delom, je že kot otrok rad poskrbel, da so se tudi drugi otroci lahko igrali. Žal pa vsi spomini na to niso ravno najlepši. Ko se je nekega sončnega popoldneva z žogo igral ob reki Sušnici, je mimo prišel starejši fant, ki ga je prosil, če mu da žogo. Živko je misli, da se bosta skupaj igrala in z veseljem mu je dal žogo, fant pa jo je z njo popihal mimo vrta gostilne Ojstrica, ki je bila v bližini. Ves objokan je Živko stekel domov, kjer ga je že na stopnišču pričakala mama. Povedal ji je kaj se je zgodilo. Tiste žoge ni videl nikoli več.

Kljub takšnim dogodkom pa se spominja, da je preživel lepo, sproščeno in razigrano otroštvo.

slika 9: MED MUČANJEM NA ŠMOHORJU

(leta 1965; Živko je drugi z desne; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

ŠOLANJE

Leta 1955 je Živko pričel obiskovati II. osnovno šolo v Celju, ki je bila v neposredni bližini njihovega doma (danes je v zgradbi Gimnazija Celje – Center). V šolo je rad hodil. Bil je priden učenec, ki je imel rad vse predmete. Ne spomni se, da bi mu bil kateri od predmetov bolj priljubljen od drugih. Morda edino telovadba, saj ga je mati, športna pedagoginja na II. osnovni šoli, spodbujala pri različnih športnih aktivnostih.

Spominja se, da je v prvih letih šolanja imel nekaj težav, saj je težko razlikoval sičnike in šumnike, tako da je večkrat, ko so morali povedati besedo na določeno črko, povedal besedo z napačno začetnico.

Čeprav je bil priden učenec, se spomni, da se je v sedmem razredu stepel s sošolcem. Danes ne ve več kaj je bil povod za pretep, je pa prepričan, da je bila kakšna neumnost.

Rad je recitiral šolske pesmice, čeprav v osnovni šoli še ni nastopal na prireditvah. Ne spomni se, da bi v tistem času na šoli deloval kakšen gledališki krožek.

Je pa zelo rad pisal spise, ki so jih morali napisati za različne natečaje ob raznih obletnicah. Pisal je zanimivo in bil za svoje spise tudi večkrat nagrajen. Še posebej mu je ostala v spominu ena od podelitev priznanj, ki je bila organizirana v takratnem Domu JNA (danes Celjski dom).

Vsebinsko zelo dobre spise je pisal tudi v srednji šoli. Veselo se nasmehne ob spominu na komentar profesorja Silvestra, ko mu je vrnil šolsko nalogo: »Vsebinsko odlično, a, žal, preveč slovničnih napak.« In spis je bilo potrebno napisati še enkrat (napisati popravo), ki so jo pisali toliko časa, da je bilo brez napak.

Ko je Živko obiskoval osnovno šolo, so pri telovadbi veliko časa namenili orodni telovadbi in organizirali tudi številna tekmovanja. Pri devetih letih se je vključil v telovadno društvo Partizan Celje mesto, kjer so imeli treninge dvakrat tedensko. Vključenih je bilo veliko otrok (okrog sedemdeset). Ko so vadili na posameznih orodjih, so se razdelili v skupine, a so kljub vsemu na izvedbo vaje v vrsti čakali kar nekaj časa. Organizirana so bila številna tekmovanja, tako v pionirskih, kot v mladinskih vrstah. Tekmovali so na različnih orodjih: krogi, bradlja, parter, preskok, drog in tudi plezanje po vrvi. Vsak tekmovalec je imel pripravljeno vajo, ki jo je na tekmovanjih predstavil strogi ocenjevalni komisiji. Tekmovanja so bila organizirana med šolami in med športnimi društvi. Člani TVD Partizan Celje mesto in kasneje, ko to društvo ni več delovalo, TVD Partizan Gaberje (kamor so se številni člani prestavili) so uspešno tekmovali na občinskem in regijskem nivoju. Včasih so se uvrstili tudi na republiška tekmovanja. Tekmovali so posamično in kot vrsta (skupinsko tekmovanje, na katerem so

ocenili nastope vseh članov tekmovalne vrste). Živko kakšnih vidnejših uvrstitev na tekmovanjih višjega ranga ni dosegal.

Je pa že kot srednješolec pričel delovati kot vaditelj pionirskih vrst telovadcev. Po tretjem letniku srednje šole se je prvič udeležil enotedenskega usposabljanja v gozdni šoli Partizana Slovenije v Mozirju. Tam so se učili asistence pri orodni telovadbi in si pridobivali potrebno kondicijo. »Nabijali smo kondicijo, tako da sem lahko tekel navkreber in štiporamo nesel kolega. Spomnim se, da je bila gozdna šola levo od današnjega Mozirskega gaja, daleč čez gmajno, nizvodno od Savinje, nazaj proti Letušu in da smo po prihodu v Mozirje tja odšli peš. Prtljago so nam peljali na majhnem ročnem vozičku. Pot se je vlekla – ni je bilo ne konca ne kraja. Med vadbo v času šolanja pa smo dobili kondicijo, tako da smo pot nazaj pravzaprav opravili v 'trenutku',« obuja spomine. Podobnih usposabljanj se je kasneje udeležil še več.

Ker so mu bili v osnovni šoli vsi predmeti približno enako ljubi, se ob koncu šolanja v osnovni šoli še ni znal odločiti, kaj bi v življenju rad počel. Odločitev, da šolanje nadaljuje na gimnaziji, ki je nudila najboljšo splošno izobrazbo, je bila kot na dlani. Odločitev o poklicni izbiri je tako preložil za štiri leta. Leta šolanja na Gimnaziji Celje (danes I. gimnazija v Celju) so bila zanj najlepša leta, saj je bil to čas usmerjanja, lastnega umeščanja in uveljavljanja v »res super klasu«, kot pravi sam. Spominja se, da so se s sošolci lepo razumeli, se imeli radi in bili uspešni tudi pri učenju, saj so bili v tretjem letniku sto odstotni, s povprečno oceno 3,7, kar je bilo res uspešno.

Organizirali so več razrednih proslav. Na njih je nastopal tudi Živko, ki pa kakšnega posebnega zanimanja za nastopanje tudi v srednji šoli še ni gojil. Je pa prepeval v šolskem pevskem zboru.

slika 10: MED PEVCI MeMPZ GIMNAZIJE CELJE
(leta 1967; Živko je četrti z leve v predzadnji vrsti, Fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Živko se spominja, da so znali biti tudi navihani. V drugem letniku sta dva od sošolcev kar sredi pouka ušla skozi okno (razred so imeli v pritličju) in se odpravila v kino, saj so imeli pouk popoldan.

slika 11: V PRVEM LETNIKU GIMNAZIJE CELJE
(leta 1964; Živko je tretji z desne v drugi vrsti; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Bili pa so tudi zelo dobri organizatorji. Denar za maturantski izlet so si prislužili sami z zbiranjem naročnikov za časopis Ljubljanski dnevnik. Tako so na 'predmaturantski' izlet (v tretjem letniku) odpotovali na desetdnevno potovanje v Grčijo. S poltovorno ladjo so preko Korintskega prekopa potovali v Pirej in Atene ter nato še na Kreto.

Po končanem četrtem letniku (po maturi) pa so odšli še na redni maturantski izlet na morje, v Makarsko. Zelo zanimivi pa so bili tudi vsakoletni končni izleti.

slika 12: NA MATURANTSKEM IZLETU V GRČIJI
(leta 1967; Živko stoji prvi z leve; fotografija je lat g. Živka Beškovnika)

slika 13: MATURANTI 4.K RAZREDA GIMNAZIJE CELJE S PROFESORSKIM ZBOROM
(leta 1967; Živko stoji prvi z leve v zadnji vrsti; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Po končani gimnaziji se je moral odločiti kje bo nadaljeval šolanje. Kar nekaj časa je razmišljal o študiju »fizkulture« na DIF-u (Državni inštitut za fizkulturo – danes Fakulteta za šport). Za maturitetno nalogo, ki so jo v sklopu takratne mature morali napisati, si je izbral nalogo z naslovom Fiziologija miškulature, ki jo je opravil pri predmetu biologije. A izbiro tega študija so mu mnogi odsvetovali, tako da se je odločil za študij prava. Čeprav je opravil vse obveznosti za prvi letnik, je ugotovil, da to ni tisto, kar si v življenju želi početi. Prestavil se je na Višjo upravno šolo v Ljubljano in, kot sam pravi, se je v tistem programu našel. Pritegnil ga je s svojimi ekonomskimi, pravnimi in organizacijskimi predmeti in mu dal nekakšno širino. Diplomiral je leta 1974.

slika 14: ŽE PRI DVAJSETIH »NA KONJU« - NA MORJU
(okrog leta 1968; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

SLUŽBOVANJE

Živko se je že med študijem za krajši čas zaposlil v takratni Banki Celje, kjer je delal na oddelku propagande.

Po diplomi se je, poleti leta 1974, zaposlil v Carinarnici Celje. Zanj se je odločil med tremi ponudbami, ki jih je imel, saj so mu ponudili delo na oddelku za upravni postopek, kar je najbolj sovpadalo z njegovo izobrazbo.

Že 11. novembra 1974 pa je moral na služenje vojaškega roka. Odšel je v Pulo, kjer je bil mornariški rekrutni center za vso mornarico. Tam je služboval kot 'mornariška pešadija' in sicer kot sanitejec – bolničar. V njegovi četi so bili sami tako imenovani 'godišnjaki'. To so bili fantje, ki so zaradi študija vojaški rok služili le eno leto. V glavnem so bili vsi kot bolničarji, le en oddelek so imeli 'trubačev' (trobentačev), ki so s svojimi trobentami poskrbeli, da so ostali zjutraj pravočasno vstali in prišli na jutranji zbor, pa pravočasno prišli k obrokom in odšli na spanje.

Po rekrutnem obdobju je odšel v prekomando v Split, kamor so jih odpeljali z legendarno Titovo ladjo Galeb. Ladja je bila od leta 1952 predsedniška ladja jugoslovanskega predsednika Josipa Broza Tita in so jo, poleg državnih namenov, uporabljali tudi za prevoz vojakov v prekomando.

V Splitu je delal v kasarniški ambulanti. Leta 1975 je dobil dopust, da se je lahko udeležil sestrine poroke. Med dopustom pa je doživel prometno nesrečo, zato je ostal v Sloveniji na 'bolovanju'. Nekaj časa je preživel v vojni bolnici v Ljubljani, nato pa je, poleti leta 1975, vojaški rok predčasno zaključil.

slika 15: MED SLUŽENJEM VOJAŠKEGA ROKA V MORNARICI
(leta 1974; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Ponovno je opravljal delo v Carinarnici Celje, kjer je opravil tudi strokovno izobraževanje s strokovnim izpitom, ki ga je moral delati v Beogradu (takrat glavno mesto nekdanje domovine – Jugoslavije). Časa, ki ga je med izobraževanjem preživel v Beogradu, se rad spominja, čeprav je bilo kar nekaj zanimivih prigod. Ker so bili nastanjeni v internatu v Novem Beogradu, so se v center Beograda vozili z mestnim avtobusom. Vsi napisi na avtobusih so bili v cirilici, ki pa jim je, kljub temu, da so se v osnovni šoli cirilico učili, povzročala kar precej težav, saj je branje potekalo malo počasneje. Napis na avtobusu, ki jih je pripeljal v strogi center Beograda, je bil Zeleni venac. In, ko je v prvih dneh bivanja v Beogradu Živko uspel prebrati napis, so se avtomatska vrata na avtobusu že zaprla in avtobus je odpeljal. Tako so bili prisiljeni, da so kaj hitro utrdili tudi branje cirilice.

Delo v carinarnici je opravljal do leta 1978, ko so ga povabili k sodelovanju v strokovni službi pri Zvezi kulturnih organizacij Celje, kjer so takrat delo razširili in odprli novo delovno mesto organizatorja. Ker je Živko tam že prej večkrat volontersko sodeloval in pomagal pri izvedbi posameznih prireditev, predvsem gledaliških srečanj in revij pevskih zborov, je delo z veseljem sprejel.

Prevzel je organizacijske zadeve za področje ljubiteljske kulture v Celju. Njegova glavna naloga je bila usklajevanje za gledališko področje, a je uspešno deloval tudi na ostalih področjih ljubiteljske kulture. Bil je pobudnik številnih akcij, ki so se počasi razširile na našem področju: likovne, gledališke, literarne, filmske Njegovo delo se je po vsebinski plati vedno bolj širilo v smislu več in bolj kakovostno, na kar je vplival tudi sam razvoj posameznih dejavnosti. Pripravljali so različne prireditve, selekcijska srečanja in tekmovanja, številne seminarje (delavnice) za posamezne dejavnosti... .

slika 16: ORGANIZACIJSKI ODBOR PRIREDITVE 'POKAŽI KAJ ZNAŠ?' PRI DELU
(okrog leta 1980; Dobje pri Planini; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

V organizacijskem smislu se je njegovo delo spremenilo, ko je bil ustanovljen Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, ki je pod svoje okrilje prevzel vso dotedanjo strukturo strokovnih služb občinskih zvez kulturnih društev in se oblikoval v enotno službo na državnem nivoju. Tako je bilo omogočeno poenotenje delovanja za celotno Slovenijo. Sklad deluje z namenom spodbujanja razvoja na področju ljubiteljskih kulturnih dejavnosti, spodbujanja ustvarjalnosti na kulturnem področju in izvajanja drugih dejavnosti, določenih z nacionalnim programom za kulturo. Opravlja tudi strokovne in razvojne naloge v zvezi s spodbujanjem ljubiteljske kulturne dejavnosti in kulturne ustvarjalnosti ter izvaja izobraževalne programe za vse zvrsti kulturnih dejavnosti.

O Živkovem delovanju pri Javnem skladu za ljubiteljske kulturne dejavnosti je gospa Marijana Kolenko, nekdanja vodja tega sklada, takole razmišljala: »In najino 'usodno' sodelovanje? Kaj drugega kot bogata ljubiteljska kulturna dejavnost, ki smo jo ponovno začeli v Celju intenzivno postavljati v prve vrste z mojim prihodom na Sklad za ljubiteljske kulturne dejavnosti in kjer je Živko prevzel vodenje področja ljubiteljskega gledališča, lutkarstva, literarnega ustvarjanja in seveda vse, kar je sodilo v organizacijo dogodkov.

Zdaj, ko se spominjam najinega sodelovanja, moram pogledati nazaj – ne boste verjeli – sodelovati sva pričela v prejšnjem stoletju!

In kaj sem si najbolj zapomnila? Zagotovo Živkov neusahljiv vir življenjske energije, ki naju je vedno povezovala, saj le energetske približno enaki ljudje, lahko ustvarjajo in dosegajo odlične rezultate. Izjemno sem bila vedno navdušena nad njegovimi idejami in tudi nad tem, da ni bilo dovolj »nore ideje« z moje strani /ki jih seveda tudi ni bilo malo v vseh letih vodenja kulture.../, da je ne bi zgrabil in sva jo lahko uresničila brez velikih pogovorov in dogovorov. Izjemno cenim njegovo predanost področju, ki ga ustvarja ter trmo, ki pomaga k doseganju ciljev, in to takrat, ko vsi dvomijo.

Živko je tudi po srcu zelo dober človek, kar je zame na prvem mestu. Ni ure in dne, da ne bi bil pripravljen pomagati, če ga kdo potrebuje in ni je razdalje, ki je ne bi prevozil, da bi prišel po človeka, če bi to potreboval. To je danes lastnost, ki je prej izjema kot pravilo pri ljudeh, zato je toliko bolj opazna in cenjena.

In zdaj k najinemu sodelovanju. No, Živka si bom zapomnila tudi po tem, da je pogosto »izginil« in se pozabil vrniti v pisarno, kjer je bilo tudi veliko dela. In prav je, da zapišem anekdoto /ki se je seveda mnogokrat ponovila/, kako je deloval. Kadar je moral na kakšen pogovor izven pisarne in ga predolgo ni bilo nazaj, sem ga poklicala in vprašala: »Živko, kje pa hodite tako dolgo?« in odgovor: »Sem že tu!« A seveda, Živka še dolgo ni bilo tu, lahko je bil takrat morda še v Laškem ali Dobrni...a ob klicu je bil vedno tu! Ob tem smo se seveda večkrat

nasmejali, kdaj pa kdaj tudi pošteno ujezili, še posebej, če se je mudilo in nam je pri kakšni organizaciji zmanjkalo časa....

Meni se je tudi za vedno vtisnil v spomin /tega sem deležna še danes, saj sem aktivna v Zvezi Kulturnih društev/ po njegovi »simpatični raztresenosti«. Vedno me je spominjal na raztresenega profesorja, a on je bil in je raztreseni kulturnik....to sem vedno znala jemati kot njegovo značilnost, seveda razen v primerih, ko je v vabilu pustil stare datume, stare letnice, stare naslove prireditev, ko je medijem poslal vabilo ne samo enkrat, temveč večkrat, pa so se včasih jezili, saj niso vedeli, katero vabilo dejansko je pravo...ja, raztresenost je njegova lastnost, ki je bila vedno z njim dobra sopotnica in sem se velikokrat vprašala, ko je igral v gledališki predstavi, kako jo dojemajo soigralci...nikoli jih tega nisem vprašala, jih pa zagotovo kdaj še bom....

Res je, Živko Beškovič, je edinstven, neponovljiv s svojimi izjemnimi človeškimi lastnostmi in tudi tistimi simpatično »nerodno« človeškimi, ki kdaj koga malce iztirijo, a ker je krasen človek, mu vse oprostiš in ga imaš za dobrega sodelavca in kulturnega prijatelja.«

Leta 2012 se je Javni sklad za ljubiteljske kulturne dejavnosti preselil v nove prostore, ki so jih dobili v nekdanjih prostorih knjižnice Miško Knjižko. Novih, svetlih prostorov so se razveselili, saj so v njih sprejemali številne kulturnike, za katere skrbijo. In teh je veliko in so tudi uspešni.

Takole je o dejavnosti sklada razmišljal gospod Tomaž Černež, vodja celjske izpostave: »Včlanjenih je okrog 2200 kulturnikov in kar nekaj je paradnih konjev, ki nekaj pomenijo tudi v državnem in evropskem merilu. Po številu so najbolj priljubljeni pevski zbori, saj jih je ogromno na šolah, pa tudi med odraslimi jih deluje okrog dvajset. Vedno iz te mase nastane kaj zelo kvalitetnega, tako v slovenskem kot v evropskem prostoru. Tudi naša gledališča so zelo uspešna. Igralci KUD Zarja Trnovlje so se denimo tudi letos uvrstili na Linhartovo srečanje med najboljša gledališča v državi. V instrumentalni glasbi izstopa orkester Akord, Celje ima denimo godalni orkester, ki deluje pod dirigentskim vodstvom Nenada Firšta kot društvo in ima abonma, kar je velika redkost v Sloveniji. Omeniti velja še Celjsko literarno društvo, folkloriste, spodbudno se razvija lutkarstvo v Škratovem lutkovnem gledališču. Daleč najuspešnejše društvo v Sloveniji s področja ljubiteljske fotografije je Društvo fotografov Svit, zavod Fokus pa se bolj posveča sodobni fotografiji. Celjani smo v samem vrhu sodobnega plesa v državi, vsako leto organiziramo državno tekmovanje mladih kreativnih ustvarjalcev sodobnega plesa Opus 1 - plesna miniatura, ki je edinstveno v Evropi in na katerem Celjani redno osvajajo nagrade ..." je ponosno našteval leta 2012. (Večer; 25. 2. 2012)

slika 17: V NOVIH PROSTORIH JSKD
(leta 2012; Živko je prvi z leve; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Živkova službena in ljubiteljska dejavnost sta se začeli kmalu prepletati in tudi sam težko postavi mejo med enim in drugim delovanjem. Sam trdi, da ima to srečo, da se mu hobi in poklic združujeta.

O svojem delu je takole razmišljal: »V kulturi pa sem, poleg kulturno – umetniške poti, ves čas deloval (in še delujem) tudi na organizacijskem področju priprave in izvedbe najrazličnejših kulturnih prireditev in kulturnih akcij, oziroma vsebinskih zasnov do izvedbe. Tako na gledališkem področju, kjer smo pripravljali (in jih še) vrste akcij: selekcijska gledališka in lutkovna srečanja Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti, gledališki festival Novačanova gledališka srečanja Gledališča Zarja Trnovlje, na likovnem področju Poletni slikarski Ex tempore, sem iniciator in soustanovitelj Celoletne likovne kolonije štirje letni časi (zima – pomlad – poletje – jesen) Zveze kulturnih društev Celje in Šole za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje, prav tako pobudnik in soustanovitelj Filmfesta treh zvezd, celjskega festivala kratkega neodvisnega filma Zveze kulturnih društev in Srednje šole za strojništvo, mehatroniko in medije ŠC Celje, pa soorganizator literarnega srečanja najboljših pesnikov in pisateljev 8. in 9. razredov slovenskih osnovnih šol Roševi dnevi... Potem so tu številna izobraževanja v kulturi – ustvarjalne delavnice, ki smo jih organizirali v Celju. Sedaj delujem kot predsednik Zveze kulturnih društev Celje, v katero je vključenih 42 kulturnih društev Mestne občine Celje.«

slika 18: NA GLEDALIŠKI DELAVNICI XX. NOVAČANOVIH GLEDALIŠKIH SREČANJ (leta 2012; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

O svojem delu predsednika ZKD Celje pa je povedal: »Gre za voljeno funkcijo v amaterski organizaciji, torej je to delo volontersko. Je pa izredno pestro in seveda zanimivo. Kot predsednik moram opravljati predvsem povezovalno funkcijo med člani (društvi) in organi zveze, sklicevati in voditi seje upravnega odbora in letne konference, pripravljati letne vsebinske in finančne programe, jih posredovati organom Zveze v sprejem in potrditev, jih prijavljati na razpise za sofinanciranje: občinske in državne razpise, pripravljati letna poročila in skrbeti za njihovo pravočasno oddajo, pripravljati in izvajati posamezne vsebinske programe in akcije prireditev, izobraževanj ipd., na osnovi sprejetega letnega programa; skrbeti za finančno vzdržno poslovanje (pav tako na osnovi sprejetega programa) in njegovo zakonitost ter ga nadzirati, skrbeti za prostore in opremo, ki jo ima Zveza, za redno plačevanje vseh obveznosti; dajati zahtevana poročila in druge podatke sofinancerjem in državnim organom, komunicirati z javnostjo, zastopati Zvezo pred državnimi in drugimi organi, mediji in v javnosti, dajati vsebinske, organizacije, kadrovske in še kakšne pobude za izvedbo posameznih segmentov programa ter za nove vsebine.«

slika 19: MED PREDSTAVITVIJO KANDIDATA ZA PREDSEDNIKA ZKD CELJE

(leta 2016; fotografija je s spletne strani društva:

<http://www.zkd-celje.si/foto-in-video-izvedenih-dogodkov.html>)

Med njegovimi pomembnejšimi projekti naj izpostavimo organizacijo Roševih dni, literarnega srečanja osnovnošolcev Slovenije in zamejstva. Srečanje prirejajo v spomin na znanega celjskega literarnega ustvarjalca Frana Roša in je namenjeno vsem mladim ustvarjalcem 8. in 9. razredov slovenskih osnovnih šol in šol iz zamejstva, ki pišejo v slovenščini. Srečanje je nastalo na pobudo učiteljev Osnovne šole Frana Roša v Celju. Ob sodelovanju JSKD OI Celje pa je preraslo lokalne okvirje in se razvilo v vseslovensko srečanje mladih literatov. Nad literarnimi stvaritvami mladih je bil navdušen. Ko je sodeloval kot ocenjevalec njihovih del, je na vprašanje novinarke Ali ga je literatura mladih prepričala?, odgovoril: »Da, moram reči, da mi je blizu. Pri Roševih dnevih sem navdušen nad ustvarjalnim nabojem mladih. Ne bi si mislil, da mladi razpolagajo s takšnim znanjem in odprtostjo, razmišljanjem, ki ga mogoče med mladimi prej ni bilo.« (Celjan, štev. 319; 21. februar 2007)

Pa morda Filmfest treh zvezd, ki poteka od leta 2013. Ideja se mu je porodila iz spoznanja, da filmsko ustvarjanje pritegne vedno več, predvsem mladih ustvarjalcev. Na popularizacijo te dejavnosti je prav gotovo vplival nesluten razvoj digitalne tehnologije, ki ima pri tem pomembno vlogo, saj so na pohodu digitalne kamere in fotoaparati, pametni telefoni ... Ker imamo v Celju tudi poseben srednješolski program izobraževanja na tem medijskem področju na Srednji šoli za strojništvo, mehatroniko in medije Šolskega centra Celje in ker je že prej vključil v svojo dejavnost kak filmski večer amaterskega filma, je s svojo idejo seznanil mladega filmskega ustvarjalca, sedaj profesorja na omenjeni šoli, gospoda Alena Pavšarja. Ta

je idejo takoj 'posvojil', naklonjeni pa so ji bili tudi na šoli in tako sta skupaj ustanovila filmski festival. »Naslov Filmfest treh zvezd sem poiskal malo v celjski tradiciji nekdanjega Tedna domačega filma ter v treh celjskih zvezdah, ki lahko v tem kontekstu asociirajo malo tudi na filmske zvezde. Mislim, da se ta kulturna akcija kar lepo prijemlje, zadnji festival je imel kar 38 kratkih igranih filmov v treh kategorijah: osnovnošolska in srednješolska produkcija ter ostala filmska produkcija. Je pa v zadnjih letih festival oplemeniten tudi z ustvarjalno filmsko delavnico, kjer udeleženci po izbranem scenariju, ob sodelovanju s strokovno usposobljenimi mentorji iz filmskega sveta tudi izdelajo kratki igrani film, ki ga nato predstavimo na festivalu, med ostalimi, ki se javijo na natečaj,« je o festivalu povedal Živko.

Gospod Alen Pavšar pa dodaja: »Kasneje se je najino sodelovanje utrdilo, ko sem se zaposlil kot učitelj na Srednji šoli za strojništvo, mehatroniko in medije. Skupaj sva zasnovala celjski filmski festival Filmfest III zvezd, ki bo letos potekal že osmič. Živko je seveda glavni pobudnik akcije, ki skrbi, da se mladi talentirani filmarji predstavijo širšemu občinstvu v regiji. Moja vloga pri tem je, da ima festival tudi strokovno in izobraževalno usmeritev, ki se prakticira v filmski delavnici. V njej lahko sodelujejo osnovnošolci ter srednješolci in tako pod strokovnim mentorstvom posnamejo svoj lastni film. Prav impresivno je dejstvo, kako se Živko vključi v proces festivala, saj ne samo da je organizator, ampak je tudi mladim ves čas na voljo za vse logistične in druge težave tekom filmske delavnice. Pomaga jim tudi z igralskim naborom in vedno igralske čevlje obuje tudi sam.«

slika 20: MED VODENJEM FESTIVALA FILMFEST TREH ZVEZD (leta 2021; Z g. Alenom Pavšarjem; fotografija je iz Večera; 29. 1. 2021)

Med dejavnostmi, s katerimi se je Živko ukvarjal ljubiteljsko, je bilo tudi sodelovanje pri Medobčinskem društvu prijateljev mladine Celje. Aktivno se je vključil kot vzgojitelj in kot pedagoški vodja na letovanjih otrok, ki so potekala v Savudriji, v Piranu, v Nerezinah na otoku Cresu in na Pokljuki. Podobne naloge je opravljal tudi v Celjskem domu v Baški na otoku Krku (v organizaciji Celeie d.o.o.)

slika 21: SPREMSTVO OTROK NA POTI V BEOGRAD

(leta 1989; spremstvo otrok v organizaciji ZPM Celje; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

O svojem delu z mladimi je dejal: »Med mladimi se počutim odlično. V nekajletnem obdobju je to stalnica preživljanja poletnih počitnic. Med mladimi se počutim najbolje, prinašajo novo energijo, nov pogled na svet, so polni optimizma, idej in kreativnosti. Če jih znaš prepoznati in jim prisluhni, ti odpirajo nova obzorja in postavljajo nove izzive, kar še posebej velja pri mojem početju na kulturno-umetniškem področju. Vedno je prijetno, predvsem pa živahno, a tudi težavno in odgovorno. Prešeren otroški smeh v sproščenem počitniškem vzdušju je najlepša nagrada za trud. Z otroki se odlično razumem, morda zato, ker mi še vedno uspeva ohraniti nekaj otroka v sebi. Otroški vrišč me ne moti. Prej me zmoti, če otrok tiho ždi v kotu. Verjemite, takrat je zagotovo nekaj narobe z njim.«

slika 22: V SEBI ŠE VEDNO SKRIVA DELČEK OTROKA
(okrog leta 1983; v Radencih; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Med vsakoletno delovanje pri Medobčinskem društvu prijateljev mladine Celje sodi tudi upodabljanje decembrskih dobrih mož, tako Miklavža, Božička in dedka Mraza. Te like vedno rad odigra, saj se z veseljem in nostalgijo spominja čarobnih občutkov ob pričakovanju dedka Mraza v otroških letih, ko sta starša znala pričarati pravljичno vzdušje.

Na vprašanje, kaj ga je spodbujalo za delovanje na tako številnih področjih, je odgovoril: »Preprosto so to različne poti ustvarjanja. Vedno sem se pa pri organizaciji raznoraznih dogodkov "znašel", kot radi rečemo, oz. jih rad počel. Pravzaprav sem vedno imel občutek, da večja ko je "gužva", lažje plavam v njej. Je pa pri tem vedno dovolj prostora za kreativno delovanje, rojevanje idej, iskanje različnih poti in rešitev, spoznavanje številnih novih ljudi, sodelovanje in delovanje z njimi ..., predvsem pa občutek in spoznanje, da se da nekaj uresničiti, ustvariti in da je to vredno početi, kar me je itak vedno pritegnilo in me fascinira tudi danes!«

Leta 2014 se je upokojil, a na številnih področjih še vedno deluje in opravlja različne naloge.

KULTURNO GLEDALIŠKA DEJAVNOST

Živko je v gledališke vode zajadral povsem po naključju. Olga Rojc (kasneje poročena Markovič), ki je bila v osnovni šoli sošolka Živkove sestre Daše, se je v srednji šoli ukvarjala z vodenjem gledališke skupine. Ko je s skupino deklet, ki so obiskovale Srednjo ekonomsko šolo v Celju, pripravljala predstavo po Puškinovi poetični povesti Jevgenij Onjegin, so s predstavo gostovale tudi v Škofji vasi pri Celju. Takrat je Živka prosila za pomoč pri logistični izvedbi. Gospa Olga se spominja, da je Dašinega brata poznala le bežno, da pa ji je vedno deloval zelo osamljeno, saj ni imel veliko družbe. Ker je vedela, da je znan po tem, da vedno rad pomaga, ga je prosila za pomoč pri prenašanju rekvizitov in scene, ki jo je bilo potrebno postaviti. Delo je z veseljem in odlično opravil, zato ga je kasneje za pomoč pri podobnih opravilih prosila še pri predstavah na novo nastalega neformalnega Mladinskega gledališča Celje. Kot tehnični sodelavec je sodeloval pri predstavi, ki jo je režiral gospod Ciril Jagrič. Živko je opravljal tehnična dela in skrbel za glasbeno spremljavo, ki se je izvajala na gramofonu.

slika 23: ŽIVKO PRVIČ Z GLEDALIŠČNIKI NA ODRU
(leta 1968 (20. 12.); s skupino Srednje ekonomske šole; Živko stoji v zadnji vrsti, prvi z leve;
fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Kasneje je Živka, leta 1969, prijatelj, katerega dekle je sodelovalo pri amaterski gledališki skupini Zarja v Trnovljah pri Celju, prosil, če bi si z njim ogledal predstavo tega gledališča v Trnovljah. Živko se je strinjal, čeprav niti ni vedel kje so Trnovlje. Tako se je Živkov prvič srečal z Zarjo kot gledalec. Spominja se, da sta si s prijateljem ogledala spektakel Pod svobodnim soncem, ki so ga člani gledališke skupine uprizorili na prostem pred kulturnim

domom v Trnovljah. Bila je uprizoritev znane povesti Frana Saleškega Finžgarja v dramtizaciji Miloša Mikelna. Predstavo sta z zanimanjem spremljala s tribune pred kulturnim domom, ki je bila sestavljena iz cevnega odra. V veličastnosti predstave je Živko prav užival. Navdušila ga je mogočna tehnika svetlobne opreme, pa kostumi in izvedba.

In, približno štirinajst dni kasneje, ga je prijateljica Olga Rojc, ki se je ukvarjala z amaterskim gledališčem in je v predstavi Pod svobodnim soncem tudi nastopala, odpeljala na eno od obnovitvenih vaj, ki so jo imeli pred gostovanjem. Ker je bil takratni mali oder premajhen za uprizoritev, so imeli vaje kar v dvorani kulturnega doma. Živko se tistega 30. avgusta 1969 še danes živo spominja. Ker je tistega dne eden od igralcev v predstavi, kasnejši gledališki igralec Zvone Agrež, praznoval rojstni dan, so mu kolegi najprej čestitali in mu izročili šopek rož. Ta gesta je na Živka naredila poseben vtis in v Zarji še danes ohranjajo to navado. Po čestitki pa so se igralci odpravili k obnovitveni vaji, Živko pa je, stisnjen ob steno dvorane, opazoval dogajanje.

Takratni režiser predstave, gospod Štefan Žvižej, je kmalu ugotovil, da eden od igralcev manjka. Povedali so mu, da je bil Dušan (Bojanovič, danes poznan po balonarskem klubu v Vojniku) operiran na slepiču in kar nekaj časa ne bo mogel sodelovati pri predstavi. Ker je bil gospod Žvižej malo zaskrbljen, mu je Olga dejala, da je pripeljala zamenjavo in pokazala na Živka. Gospod Žvižej je pogledal Živka in ga vprašal: »A bi poskusil?« Živko najprej ni vedel, da je vprašanje namenjeno njemu in se je oziral okrog, da bi videl koga sprašuje. Ker v bližini ni bilo nikogar, je vedel, da je vprašanje namenjeno njemu. Skomignil je z rameni in neodločno odgovoril, da bi. In tako se je začelo. Živko je dobil vlogo antskega starešine Kozelnika.

Ker je bil najprej precej nebogljen, ga je pod okrilje vzel eden od starejših igralcev, gospod Ferme, ki ga je poklical na prizorišče in mu dejal: »Pjeb, kar tule poleg mene stopi in si zapomni: kamor grem jaz, tja stopiš tudi ti!« Naučiti se je moral tudi tri stavke, ki jih je povedal v treh replikah. To so bili: »Tako je!«, »Res je!« in »Smrt despotu!« Po zadnjem stavku, ki ga je povedal, je moral še raztrgati pismo, ki ga je dobil v roke.

In prišlo je težko pričakovano gostovanje, ki so ga izvedli pred cerkvijo v Slovenskih Konjicah. Na gostovanje so peljali nabito naložen tovornjak odrskih kulis, luči in druge opreme, igralci pa so se odpeljali z avtobusom. Ko se je spustil mrak, se je predstava pričela pred polnim avditorijem občinstva. Takole se spominja tiste predstave: »Jaz, nebogljenček, sem seveda striktno vedno stal ob strani mojega 'tutorja' Fermeta, ves tekst sem povedal, vendar pa mi je na koncu v rokah ostalo pismo, ki ga nisem raztrgal, kot je bilo režirano. Zakaj, kaj je bilo temu krivo, kaj se je dogajalo med igro, pač ne bom izvedel nikoli.«

Sledilo je še več uprizoritev in tudi gostovanj in Živka je sodelovanje pri gledališki skupini navdušilo. Tako je jeseni leta 1969 postal stalni član KUD Zarja Trnovlje, kjer je aktiven še danes.

V svoji »krstni predstavi« je odigral v komediji Mira Štefanca Večna lovišča.

Vsako leto so pripravili novo predstavo. V novejšem obdobju je bilo teh predstav tudi več, celo po tri premiere v enem letu. V vseh letih se je nabralo veliko različnih uprizoritev, nekaj več kot petdeset različnih vlog. Točnega števila niti sam ne ve.

»Je pa že ob vstopu v to priznано gledališko družino pokazal svoj izjemni talent, delavnost ter smisel za kreativnost in lasten, izviren pristop pri kreiranju posameznih vlog,« so člani KUD Zarja Trnovlje zapisali v nominaciji za Linhartovo plaketo leta 2015.

V gledaliških krogih je Živko znan predvsem po svojem izrednem smislu za improvizacijo. Ker se nikoli ni preveč rad učil besedila, je svoj talent pogosto uporabil v predstavah. Nikoli mu niso zamerili, čeprav je bilo verjetno za soigralce večkrat malce stresno. Takole se takšnih dogodkov spominja prijatelj Branko Zupanc, Živkov večletni soigralec: »Živko je bil odličen igralec in kot akter se je zelo vživel v vsako igro ter svojo vlogo odlično odigral. Imel pa je eno 'napako'. Ni se mu ljubilo učiti teksta. Saj, ko je bila predstava na višku, je potem že šlo s tekstom, ali pa tudi ne. Spominjam se časa, ko smo gostovali z igro Samomorilec v Doboju. To predstavo smo v tem kraju premierno odigrali, Živku pa še ni prišel njegov tekst povsem 'do živega'. Režiserja Štefana Žvižejca je glede tega malo skrbelo. Ko smo začeli na odru pripravljati sceno, mi je režiser dejal: »Branko, tebi in Živku ni treba pripravljati scene, samo to te prosim, odpelji Živka v hotel in ponavljajta skupaj njegovo vlogo, da bo zvečer vse v redu.« Ubogala sva ga in odšla v hotelsko sobo. V roke sem vzel scenarij, legla sva vsak na svojo posteljo in pričela ponavljati tiste dvogovore, v katerih je sodeloval Živko. To je šlo približno pet minut, potem pa je njegov glas utihnil in zaslišal sem smrčanje. Nekajkrat sem ga poklical, pa ni imelo več smisla ga buditi, ker je imel ponoči premalo spanja. In kako je šlo med predstavo? V redu, skoraj lahko rečem odlično, ker je znal Živko izredno dobro improvizirati, pa čeprav se je kdaj zgodilo, da je kdaj 'spustil' celo stran ali pa dve.«

In še druga podobna zgodba, ki se je spominja Branko Zupanc: »Nekoč, bil sem vodja predstave, je Živko igral častnika. Kot oficir je imel ob koncu igre nalogo, da je moral nekoga aretirati. Preden je odšel na oder, sem ga vedno vprašal ali ima pištolo za aretacijo. Kot običajno, jo je skoraj vedno pozabil v zakulisju na mizi, potem pa mi je na odru z rokami dajal znake, da naj mu prinesem pištolo. Seveda sem mu jo in sicer sva izpeljala tako, da se je on s hrbtom približal stranski zavesi, jaz pa sem mu dal v roko pištolo. Enkrat pa mi je prekipelo. Ko mi je spet dajal znake, da naj mu prinesem pištolo, sem se odločil, da ne bom skočil v

zaodre in da mu ne bom prinesel orožja. Mislil sem si: 'Zdaj te imam pa dovolj, znajdi se kakor veš in znaš!' Pa se je znašel. Ko je napočil trenutek aretacije, je enemu od vojakov – mornarjev iz rok strgal puško in opravil.«

Kljub tej začetni pomanjkljivosti se je kasneje razvil v odličnega igralca, ki je bil za svoje vloge tudi večkrat nagrajen.

Na vprašanje, kaj mu pomeni igranje, je v intervjuju za časopis Celjan takole odgovoril: »Način življenja. To je medij, v katerem se lahko umetniško izražam. Sicer pa je vse: veselje ob dosežkih, resen in trd študij ob raziskovanju neznanega, sprostitev in druženje s prijatelji, ko se dobivamo, ko tudi ni vaj ali predstav, in smo preprosto skupaj, se pogovarjamo, praznujemo rojstne dneve, gremo na kakšno predstavo ali pogledamo kakšen film, karte, activity ... in še mnogo več od tega. To je težko opisati, to je potrebno doživeti.« (Celjan, šte. 765; 9. september 2015).

Na vprašanje, kaj ga pri igranju tako privlači, pa je odgovoril: »Na to je težko odgovoriti. Kot bi vprašali pisatelja, zakaj je napisal knjigo, ali slikarja, zakaj je naslikal sliko. Gre za ustvarjalnost in kmalu vidiš, če si za to. Vseeno pri tem ni bistven talent. Seveda je tudi ta pomemben, a potem je potrebnega veliko dela. Če se zavzameš za stvar, mora slediti resno delo, študij, premišljen in zavzet.« (Celjan, šte. 778; 9. december 2015)

In katera vloga mu je najljubša?

»Ne bi mogel reči, da mi je katera bolj pri srcu, ker so mi vse ljube, kot so materi vsi njeni otroci enako ljubi. Zanesljivo imam vse rad, težko bi katero izpostavil. Z vsako vlogo sem zadovoljen. Pravzaprav je tako, da izbor vloge ni moja stvar, ampak stvar režiserja, ki razdeli vloge. V ustvarjalnem smislu je vsaka vloga izziv, torej sprejemem z veseljem vsako, ki mi jo dodeli režiser,« je razmišljal v intervjuju za časopis Celjan. (Celjan, šte. 319; 21. februar 2007)

In desetletje kasneje: »Pri vlogah je tako, kot bi mater vprašali, kateri otrok ji je najbolj pri srcu. Vse vloge so mi všeč, je pa res, da me je žanrsko in ustvarjalno predstava Blazinec najbolj pritegnila.

Komediografski žanr je zanesljivo eden najtežjih v gledališkem smislu. Ljudi nasmejati je umetnost. V izpovednem smislu me pritegne še kaj drugega, denimo kakšna vloga negativca, v kateri še bolj poudariš lastnosti in se daš na pladnju.« (Celjan, šte. 778; 9. december 2015)

slika 24: ŽIVKO V PREDSTAVI KRALJ MALHUS
(leta 1989; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

V vseh letih delovanja pri KUD Zarja Trnovlje je Živko nanizal več kot petdeset različnih vlog. Pri nekaterih pa se je še posebej izkazal kot karakterni igralec. Skušale smo kronološko predstaviti vloge, ki jih je Živko upodobil v letih 1969 – 2020. Za nekatere predstave se niti sam ne spomni več katero od vlog je odigral.

PREDSTAVE IN VLOGE, KI JIH JE ŽIVKO BEŠKOVNIK ODIGRAL V SVOJI GLEDALIŠKI KARIERI

1969

Miloš Mikeln (F. S. Finžgar): POD SVOBODNIM SONCEM (poletna predstava na prostem)
(antski starešina Kozelnik – vskok 30. avgusta)

1969/70

Miro Štefanec: VEČNA LOVIŠČA
(nadangel Gabriel)

1970/71

Igor Torkar: VSTAJENJE JOŽEFA ŠVEJKA
(igral, a ni podatka o vlogi)

1971/72

Anton Leskovec: DVA BREGOVA
(Krištof)

1972/73

Miha Remec: DELAVNICA OBLAKOV
(Župnik)

1973/74

Jože Javoršek: MANEVRI
(Teritorialec)

(predstava izbrana na zaključno republiško srečanje gledal. skupin in jeseni 1974 na jugoslovansko srečanje gledaliških amaterjev- Večeri bratstva (Prizren))

1974/75

Miloš Mikeln (F. S. Finžgar): POD SVOBODNIM SONCEM (poletna predstava na prostem)
(vodja predstave)

1975/76

Brendan Behan: TALEC (premiera: 1976)
(Princesa Grace – tajni policijski agent)

1976/77

Vladimir Majakovski: VELIKA ŽEHTA (premiera: 1977)
(Režiser)

1978/79

Svetlana Makarovič: SAPRAMIŠKA
(režiser predstave)

V. Wernev: KOMEDIJANT HERMELIN
(Župnik)

1979/80

Bertold Brecht: ŠVEJK V II. SVETOVNI VOJNI
(Esesovec)

1980/81

Dario Fo: SEDMA ZAPOVED 'KRADI MALO MANJ'
(igral, a ni podatka o vlogi)

1982/83

Ervin Fritz: KARANTENA
(eden od vojakov)

Feđa Šehović: KURBE
(Anglež)

1983/84

Nikolaj Vasiljevič Gogolj: ŽENITEV
(Kočkarjov)

1986/87

Nikolaj Erdman: SAMOMORILEC

(Aristarh Dominikovič Gološčapov, predstavnik inteligence)

1987/88

Štefan Žvižej: LJUBIM MLADOST (gledališki recital)

(asistent režije)

1988/89

Ervin Fritz: KRALJ MALHUS (premiera: 24. 2. 1989)

(Magnifico, bivši minister)

1990/91

Tone Partljič: OSKUBITE JASTREBA (premiera: 22. 3. 1991)

(Župnik)

1991/92

Branislav Nušič: MISTER DOLLAR (premiera: 23. 5. 1992)

(Urednik)

1992/93

Mihail Afanasjevič Bulgakov: ZOJKINO STANOVANJE (premiera: 24. 6. 1993)

(Boris Semjonovič Gus, komercialni direktor)

1994/95

Jean Anouilh: ŠKRJANČEK (premiera: 10. 12. 1994)

(Promotor /kardinal/inkvizitor)

1999/2000

Jaroslav Hašek: DOBRI VOJAK ŠVEJK (premiera: 6. 5. 2000)

(Stotnik Sagner)

2002/03

Michael Frayn: HRUP ZA ODROM (premiera: 20. 3. 2003)

(Friderik – Filip)

(uvrstitev na medobmočno srečanje in uvrstitev na Čufarjeve dneve z nominacijo za najboljšo predstavo v celoti in nominacijo za najboljšo moško vlogo (Živko Beškovnik) ter izbrana med tri najboljše predstave po oceni občinstva)

2003/04

Joseph Kesserling: ARZENIK IN STARE ČIPKE (premiera: 24. 3. 2004)

(Jonathan Brewster)

(uvrstitev na medobčinsko srečanje gledaliških skupin celjske regije in na Čufarjeve dneve, Jesenice)

2004/05

Georges Feydeau: NAJIN BODOČI ŽENIN (premiera: 22. 4. 2005)
(Velencourt)

in ZASPITE, ČE VAM REČEM
(uvrstitev na Čufarjeve dneve, Jesenice)

2005/06

Tone Partljič: ŠČUKA, DA TE KAP (premiera: 31. 3. 2006)
(Kadivec, novinar)

(uvrstitev na medobmočno srečanje in na Čufarjeve dneve – 3. mesto po izboru občinstva)

2006/07

Georges Feydeau: GOSPOD LOVEC
(Vidovič/*Moriset*)

(uvrstitev na Čufarjeve dneve – prva nagrada po oceni strokovne žirije in nominacija za najboljšo moško vlogo (Živko Beškovnik))

2008/09

William Shakespeare: SEN KRESNE NOČI (premiera: 11. 12. 2008)
(Egej, Hermijin oče; Lakota/krojač, v igri v igri Mesečina)

(uvrstitev na regijsko in državno Linhartovo srečanje)

2009/10

Neil Simon: PRAV POSEBEN PAR (premiera: 7. 5. 2010)
(Oscar Madison)

(uvrstitev na regijsko srečanje gledaliških skupin)

2010/11

Miha Alujevič: KNEZI CELJA - SKRIVNOST GRADU OJSTRICA, LEGENDA O
FRIDERIKU IN VERONIKI (premiera: 20. 4. 2011)

(Sarif, zeliščar)

(uvrstitev na regijsko in državno Linhartovo srečanje)

Sergej Mihalkov, v prir. Jerneja Novaka: ROBINZONI IN DEKLETI (premiera: 31. 8. 2011)
(Jože; k. g.)

(Oder treh herojev KUD Pirniče pri Medvodah; na prostem pri toplem vrelcu na Straži; Pirniče)

2011/12

Vinko Möderndorfer: LIMONADA SLOVENICA (premiera: 9. 3. 2012)
(dr. France Počivavšek)

TA VESELI DAN KULTURE, recital ob Prešernovem rojstnem dnevu – poezija članov
Celjskega literarnega društva (premera: 1. 12. 2011 v Kavarni Evropa)

2012/13

Carlo Goldoni: KRČMARICA MIRANDOLINA (premiera: 24. 5. 2013)

Markiz pl. Forlinpopoli, reven aristokrat)

(uvrstitev na regijsko in državno Linhartovo srečanje)

2014/15

Milan Jesih: TRIKO (premiera: 22. 11. 2014)

(Erik, Franc)

Martin McDonagh: BLAZINEC (premiera: 5. 12. 2014)

(Tupolski, detektiv)

(uvrstitev na regijsko in državno Linhartovo srečanje – matički za najboljšo predstavo v celoti, za najboljšo režijo, za dve najboljši moški vlogi ter posebno priznanje Živku Beškovniku za vlogo Tupolskega)

MUZEJSKI VLAK iz obdobja Avstro-Ogrske, animacijski program na vlaku (premiera: 25. 4. 2015)

(Oficir)

2015/16

William Shakespeare, T. Krajnc, N. Jezernik: MACBETH (premiera: 4. 3. 2016)

(Duncan, kralj)

Po Georgesu Orwelu in Andreju Rozmanu Rozi, prir: Luka Marcen in Nuša Komplet Peperko:

ŽIVALSKA FARMA – Gledališče Hiše kulture

(Stari major, tudi Benjamin)

2016/17

Anton Pavlovič Čehov: VANJA (premiera: 9. 2. 2017)

(organizacijska pomoč)

(uvrstitev na Linhartovo srečanje in na Čufarjeve dneve, kjer je bila predstava nominirana za najboljšo predstavo)

PARTIZANSKI MITING (premiera: 8. 10. 2016)

(recitacije in skeč)

SLOVENSKI KULTURNI PRAZNIK 2017 (premiera: 3. 2. 2017)

osrednja občinska slovesnost državnega praznika MOC (Narodni dom) s prvo podelitvijo priznanj 'Celjske zvezde'

(recitacije)

Max Neal – Max Ferner: TRIJE VAŠKI SVETNIKI (premiera: junij 2017)

(Blaž Šimenc, občinski svetnik k. g.)

(Oder treh herojev KUD Pirniče pri Medvodah)

2017/18

Vinko Möderndorfer: NA KMETIH (premiera: 13. 10. 2017)

(Jakob Jelen, huda baraba)

Dennis Kelly: D N K (mladinska predstava) (premiera: 9. 3. 2018)

(organizacijska pomoč)

2018/19

Joe Orton: PLEN (premiera: 22. 3. 2019)

(organizacijska pomoč)

SLOVENSKI KULTURNI PRAZNIK 2019, osrednja občinska slovesnost državnega praznika v MOC (Narodni dom), s podelitvijo priznanj "Celjske zvezde" (nastop)

2019/20

Astrid Lindgren – Andrej Rozman-Dolgšumf: PIKA (otroška predstava) (premiera: 6. 12. 2019) (Poslovodja, Direktor gledališča)

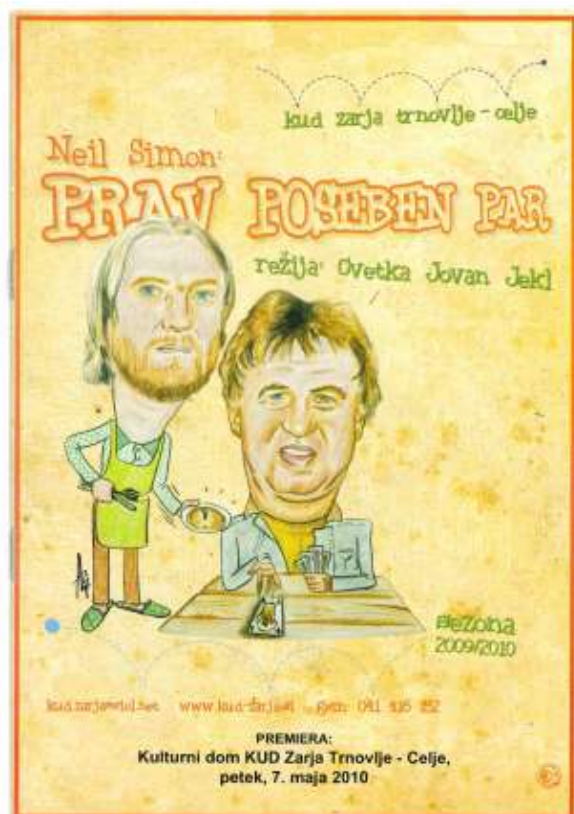
Tone Partljič: ČAJ ZA DVE (premiera: 6. 3. 2020) (Janko Gregorič, upokojenec, star 78 let)

slika 25: PRVA NAGRADA OBČINSTVA ZA PREDSTAVO GOSPOD LOVEC (leta 2007; 20. Čufarjevi dnevi na Jesenicah; fotografija je iz časopisa Gorenjski glas 2. 12. 2007– splet); (Živko čepi prvi z desne)

slika 26: VIDOVIČ V PREDSTAVI GOSPOD LOVEC (leta 2007; nominacija za najboljšo moško vlogo; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

slika 27: REKLAMNI LETAK ZA PREDSTAVO PRAV POSEBEN PAR
(leta 2010)

»Oscar in Felix, dva popolnoma različna svetova. Zares prav poseben par. Oba ločena, živita v svojem svetu svobode. Oscar prav očarljivo len, malomaren, nesposoben, včasih malo preveč 'zagoveden z debelo kožo', katere se še slon ne bi sramoval in udarci življenja nekako padajo mimo njega. Simpatično, ni kaj! Felix je njegovo pravo nasprotje,« so o Živkovi vlogi Oscarja zapisali v gledališkem listu.

slika 28: DR. FRANCE POČIVAVŠEK V KOMEDIJI LIMONADA SLOVENICA
(leta 2012; v vlogi dr. Počivavška, nekdanjega predsednika vlade; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

slika 29: ZELIŠČAR SARIF V PREDSTAVI KNEZI CELJA – SKRIVNOST GRADU OJSTRICA
(leta 2011; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

slika 30: AKTERJI OSREDNJE PROSLAVE OB KULTURNEM PRAZNIKU
(leta 2017, ob prvi podelitvi priznanj Celjske zvezde, na kateri so priznanje prejeli tudi člani
KUD Zarja Trnovlje; Živko stoji v sredini;
Celjan, štev. 787; 10. februar 2017)

Leta 2017 so na proslavi ob kulturnem prazniku v Celju prvič podelili tudi priznanja Celjske zvezde za dosežke na področju kulture, ki jih podeljuje kolegij direktorjev javnih zavodov v Mestni občini Celje, Zveza kulturnih društev Celje in Javni sklad RS za kulturne dejavnosti OI Celje. Med prejemniki visokega priznanja so bili tudi soustvarjalci ljubiteljskega gledališkega društva KUD Zarja Trnovlje, ki jim je pripadla tudi ta čast, da so izvedli slavnostni program.

slika 31: PRIZNANJE CELJSKE ZVEZDE ZA KUD ZARJA TRNOVLJE

Ena najuspešnejših predstav gledališke skupine KUD Zarja Trnovlje pa je prav gotovo predstava Martina McDonagha – Blazinec, s katero so presegli vse rekorde, saj so na državnem Linhartovem srečanju prejeli vse možne nagrade: štiri matičke (za najboljšo predstavo v celoti, za najboljšo režijo in za dve najboljši moški vlogi). Poleg teh nagrad pa je Živko Beškovnik prejel še posebno priznanje za vlogo detektiva Tupolskega. Tak uspeh je v gledaliških krogih skoraj neponovljiv.

Blazinec je sodobna drama, ki se dotika občutljive teme o zlorabi in nasilju nad otroki.

slika 32: KOT DETEKTIV TUPOLSKI V PREDSTAVI BLAZINEC
(leta 2015; fotografija je iz Zgodovine društva KUD Zarja Trnovlje – splet;
Živko je prvi z leve)

S svojimi predstavami so veliko nastopali, tako na domačem odru, kot na številnih gostovanjih po vsej Sloveniji (od Prekmurja do Primorja, od Jesenic do Gorjancev) in v zamejstvu (avstrijska Koroška, Goriška, Tržaška). Nastopali so tudi v tujini, v nekdanjih jugoslovanskih republikah (Hrvaška, Srbija, Črna gora, Kosovo). V zadnjih letih so odigrali med 20 in 25 predstav letno. Žal so v preteklem letu, zaradi epidemioloških razmer, odigrali le pet predstav.

S svojimi predstavami so sodelovali tudi na številnih festivalih, tako na lokalni ravni, kot na višjem nivoju, kamor so se uvrstili po selekcijskem izboru. Tako so sodelovali na Festivalu komedije v Pekrah, na Čufarjevih dnevih na Jesenicah, na Linhartovem srečanju v Postojni, na Novačanovih gledaliških srečanjih v Celju ...

Za mnoge predstave so bili tudi nagrajeni, tako s kolektivnimi priznanji kot z osebnimi dosežki.

Živko je večkrat kot gost sodeloval tudi na drugih gledaliških odrih. Tako je pri Odru treh herojev KUD Pirniče pri Medvodah leta 2000 je odigral v komediji po motivu M. Neala in M. Fernerja v priredbi P. Militareva – Trije vaški svetniki (režija Peter Militarev), leta 2011 v počitniški komediji S. Mihalkova, v priredbi J. Novaka – Robinzoni in dekelti (na prostem pri vrelcu na Straži v Pirničah pri Medvodah; v režiji Patra Militareva), pa v recitalu ob jubileju ...

Kot gost je odigral tudi v gledališču Hiša kulture Celje. Odigral je vlogo v predstavi po romanu Živalska farna Georga Orwella in stripu Živalska kmetija Andreja Rozmana Roze, v priredbi

Nuše Komplet Peperko in Luke Majcena – Živalska farma, ki jo je režiral Luka Majcen. Premiera je bila leta 2016 v Centru konjeniškega športa Bosio Celje.

slika 33: S PREDSTAVE ŽIVALSKA FARMA
(leta 2016; Živko je prvi z leve; fotografija je s spleta:

<https://www.celje.info/kultura/xxiv-novacanova-gledaliska-srecanja-2016-5-tekmovalna-predstava-zivalska-farma-foto-video/>)

Leta 1978 se je Živko prvič preizkusil tudi kot režiser. Režiral je predstavo Svetlane Makarovič: Sapramiška.

Člani KUD Zarja Trnovlje so pobudniki in organizatorji Novačanovih gledaliških srečanj, festivala ljubiteljskih gledaliških skupin, ki ga organizirajo vse od leta 1993. Posvetili so ga spominu celjskega pisatelja, pesnika in dramatika Antona Novačana, ki je najbolj znan po gledališkem delu Herman Celjski.

Izbor petih predstav, ki se predstavijo na zaključnem srečanju, opravi selektor, ki je profesionalni gledališki ustvarjalec (igrallec, režiser ali kritik). Vse predstave so v izvedbi ljubiteljskih gledaliških skupin. Med petimi izbranimi predstavami ena dobi naziv najboljše predstave po oceni občinstva. Vsak večer med nastopajočimi igralci posebna tričlanska komisija izbere tudi igralca oziroma igralko večera. Poleg tekmovalnega programa pa je vsako leto organiziran tudi bogat spremljevalni program, ki je v glavnem namenjen izobraževanju in medsebojnemu spoznavanju amaterskih gledaliških skupin.

»Ta srečanja so se umestila v naš kulturni prostor, ne le lokalni, tudi slovenski in še zamejski. Pomembno je, da smo uspeli prebuditi širšo zavest, spoznanje in vedenje o dr. Novačanu, pomenu njegovega dela za slovensko literaturo in ustvarjalnost nasploh. Tudi zasluga tega festivala je lanski uspešni simpozij o dr. Novačanu, ki smo ga pripravili v sodelovanju s Slovensko akademijo znanosti in umetnosti. To je lepa popotnica, a tudi izhodišče za razmislek,

kako naprej,« je o Novačanovih gledaliških srečanjih razmišljal Živko Beškovnik ob dvajseti obletnici tega festivala. (Novi tednik; 19. oktober 2012)

Vzporedno z uprizoritvami odrskih gledaliških del so v KUD Zarja Trnovlje kmalu po Živkovem prihodu pričeli izvajati tudi številne druge oblike kulturnih prireditev. Najprej so pričeli z izvajanjem različnih priložnostnih recitalov, ki so nastali kot potreba za vrste proslav, ki so se ob različnih jubilejih in praznikih (1. maj, dan republike, občinski prazniki, kulturni praznik, dan mrtvih, obletnice v društvih in drugih podjetjih ...) izvajale v krajevnih skupnostih, v podjetjih, v društvih in drugih organizacijah. Teh proslav je bilo kar veliko in vse so skrbno pripravili glede na tematiko. V sedemdesetih letih prejšnjega stoletja se je iz teh priložnostnih recitacij in recitalov razvila posebna oblika 'ugledališčenih recitalov'. To so bili recitali, pri katerih je šlo za izbor poezije (lahko tudi različnih avtorjev), zlepljene v novo celoto, z zaključeno izpovedno in dramaturško celoto, ki je imela popolnoma nov naslov, celotno odrsko upodobitev in režijo. Za te recitale so pripravili tudi popolno likovno opremo prizorišča, scenografijo, kostume, glasbo, osvetlitve ... Pravi mojster pri pripravi teh recitalov je bil takratni režiser v Zarji, gospod Štefan Žvižej. Živku je najbolj ostal v spominu recital Ljubim mladost, ki jo je g. Žvižej premierno pripravil z dijaki Srednje ekonomske šole v Celju, nato pa še s člani svoje gledališke skupine v Zarji. Delovanje takšnih recitalov je še posebej spodbujala akcija 'Naša beseda' – srečanje mladinskih gledaliških skupin, ki se je kasneje razvila v današnjo obliko Vizije – tekmovanje mladinskih gledališč. Pobudniki za Našo besedo so bili prav Celjani, ki so okrog leta 1966 pričeli s tekmovanjem recitatorjev. Ker so se s to obliko recitalov ukvarjale skoraj vse celjske srednje šole, so jo poimenovali kar 'Celjska šola recitalov'. Kasneje se je ta akcija razširila po vsej Sloveniji in tudi v zamejstvu.

Poleg teh recitalov so v Zarji kmalu pričeli pripravljati tudi predstave pod okriljem Poetičnega gledališča. V okviru te dejavnosti, ki jo vodi gospod Srečko Centrih, dolgoletni član gledališke skupine v Zarji, pripravljajo posebne recitacijske nastope za posebne priložnosti, ko se pokaže kakšna zunanja potreba po njih. Ob tem pa gospod Srečko večkrat pripravi, v sodelovanju z nekaterimi kolegi igralci, med katerimi je tudi Živko, tudi tečaje oziroma šole recitiranja, ki jo namenijo predvsem mlajšim članom, ki se vključujejo v gledališko dejavnost.

slika 34: ČLANI KUD ZARJA TRNOVLJE NA ENEM OD RECITALOV
(leta 2016; recital so izvedli na Svetini – del programa Frontnega gledališča;
Živko je drugi z desne; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

V okviru te dejavnosti se je ob nekdanjih akcijah 'Nič nas ne sme presenetiti' razvila posebna oblika Frontnega gledališča. Ob številnih akcijah Nič nas ne sme presenetiti, ki so se izvajale v podjetjih in v krajevnih skupnostih, je bilo potrebno ob zaključku pripraviti tudi program. Pri pripravi programa pa so jim na pomoč priskočili člani KUD Zarja Trnovlje. Izvajalci programa so v uniformah teritorialne obrambe nastopili na kamionu, kjer so imeli vse potrebno za nastop: ozvočenje, glasbene izvajalce, recitatorje, zastave, napise na stranicah tovornjaka ... Te napise so razprostrli takoj ko so prišli na kraj dogajanja. Eden od izvajalcev je poskrbel za takojšnjo priključitev električnega kabla v najbližji vtičnici in program se je lahko pričel. To so bili programi, v katerih so predstavili predvsem domoljubne pesmi in recitacije, kakšen skeč in z obvezno harmoniko, ki jih je popestril kakšen nagovor organizatorjev akcije. Kadar so se nastopi odvijali v takšnih predelih, da priključitev električnega toka ni bila možna, so na tovornjaku imeli tudi svoj generator. Takrat so s programom lahko pričeli že med vožnjo.

Te akcije so bile v glavnem lokalnega značaja, je pa bila enkrat v Celju tudi zvezna akcija Nič nas ne sme presenetiti. Akcija je potekala dva dni in člani Frontnega gledališča so nastopili na nekaterih posameznih lokacijah. Zaključek akcije pa je bil predviden s parado, na kateri so sodelovali vsi udeleženci – teritorialci, gasilci in druge posebne enote. Organizatorji parade so se odločili, da za Frontno gledališče na paradi, ki se je končala pred osrednjo tribuno ob hotelu Merx (pri današnjem bazenu), ni prostora. Parado so si na tribunah ogledali tudi številni visoki vojaški oficirji, republiški veljaki in celo predstavniki iz Beograda (glavnega mesta tedanje

Jugoslavije). Ker so bili člani Frontnega gledališča razočarani nad odločitvijo, da kultura ni primerna za nastop v slavnostni povorki, so se najprej pritoževali, a brez uspeha. Ko pa se je parada začela, so se z opremljenim tovornjakom in vso opremo postavili na rep kolone, ki se je v Trubarjevi ulici formirala za parado. Ljudje, ki so skrbeli za formiranje povorke, za zaplete o prepovedi niso vedeli, zato so jih priključili slavnostni povorki. Na tovornjaku so člani Frontnega gledališča ves čas izvajali svoj program, malo pred slavnostno tribuno pa poskrbeli, da je bilo njihovo delovanje še posebej glasno, saj so ozvočenje privili do konca. Ko so se peljali mimo slavnostne tribune, so videli navdušene funkcionarje in oficirje, ki so jim stoje ploskali in kričali: »To, to ...!« Občinski veljaki, ki so bili proti njihovem nastopu, pa so obsedeli s sklonjenimi glavami. Ker so s svojim nastopom navdušili gledalce, zaradi neposlušnosti kasneje ni bilo nobenih sankcij.

Zaradi podobnih potreb kot so nastale recitacijske skupine, se je razvila tudi humoristična skupina, ki so jo ustanovili trije prijatelji: Živko Beškovnik, Srečko Centrih in Darko Žvižej. S skupino, ki je poskrbela za veselo vzdušje na mnogih prireditvah, predvsem na porokah in številnih obletnicah, pa tudi na javnih prireditvah, so izvajali predvsem razne skeče in šaljive uprizoritve. Skupina si je nadelala ime Humoristična show skupina Alkotest. Delovala je nekje od leta 1982 pa do leta 1999. Njihov program je obsegal različne kratke skeče, ki so bili vsebinsko zaključeni kot celota in niso bili povezani z drugimi skeči. Za program so iskali razne 'cvetke' iz dnevnega časopisja in iz posameznih šal pisali scenarije z dialogi. To so bili njihovi avtorski prispevki. Sami pravijo, da so bili to nekakšni začetki stand up komedije.

Za svoje uspešne nastope so bili tudi nagrajeni, saj so dobili nagrado za 2. najboljšo satirično skupino v Sloveniji (za skupino Muppet Show).

Nekaj teh skečev so posneli tudi v Ljubljani za televizijsko hišo kanala A. Snemali so na različnih lokacijah (na gradbišču v Trzinu, pa na tržnici in tudi v studiu). Gospod Srečko Centrih se spominja, da je med enim od snemanj, ko so snemali za oddajo Križ kraž (vodila jo je Miša Molk), v kateri sta z Živkom nastopila s skečem Švejk v II. svetovni vojni, izstopala ena od Živkovih površnosti, saj je znan po tem, da rad kdaj zamuja. Tako so ga na snemanju čakali približno dve uri, ker je iskal kapo, ki jo je potreboval za nastop. Ker sta svoj nastop kasneje odlično izpeljala, mu zamude ni nihče preveč zameril.

slika 35: ŽIVKO IN SREČKO CENTRIH V SKEČU ŠVEJK V II. SVETOVNI VOJNI
(v osemdesetih letih; del programa skupine Alkotest; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

slika 36: LETAK HUMORISTIČNE SHOW SKUPINE ALKOTEST

Med leti 1993 in 1996 so imeli svojo humoristično oddajo na Radiu Celje. Oddaja, ki je bila na sporedu vsakih štirinajst dni, se je imenovala Alkotest satirikon. Za vsako oddajo so pripravili približno dvajset minut programa, nato pa so sodelovali še v kontaktnem delu s poslušalci. Oddaje so običajno snemali ob torkih zvečer v studiu Radia Celje. Snemanje je trajalo ure in ure, včasih celo do jutranjih ur, saj je bilo potrebno pripraviti pravo radijsko igro s celostno podobo v zvočni sliki in čim bolj barvito, za kar so uporabljali razne glasbene in zvočne posnetke iz radijske fonoteke, pa tudi posnetke na CD-jih, ki jih ima radijska hiša, saj takrat Googla še ni bilo. Številne glasbene efekte pa so ustvarjali kar sproti, med snemanjem. Za Živka je bila to nepozabna izkušnja.

V zadnjem času so tovrstne prireditve nekako izvodenele. Prihaja le še do občasnih naključnih nastopov, pri katerih uporabijo dele nekdanjega programa.

Med vsem gledališkim delovanjem se je Živko včasih soočil tudi z različnimi vodenji prireditvev. Takole se spominja začetkov voditeljske dejavnosti: »Teško bi rekel, kdaj se je začelo. Potrebno je bilo kdaj stopiti tudi na oder ter povezovati (voditi) kakšno prireditvev: za proslave, krajevni praznik, obletnice (na primer za obletnico Prostovoljnega gasilskega društva Trnovlje ...), kakšne občinske prireditve, občasno tudi kakšnega koncerta pevskih zborov ... Spomnim se tudi vodenih koncertov Orkestra Akord Celje za otroke. Kaj kmalu sem začel voditi tudi prireditve Zveze prijateljev mladine Celje, pustovanja za najmlajše, pa prireditve ob dedku Mrazu, ki so bile največkrat v Golovcu ali pa na prostem, kje na Glavnem trgu.«

slika 37: MED VODENJEM OTVORITVE RAZSTAVE JESEN
(leta 2019; Slikarska in fotografska razstava Jesen, ki je I. del likovne kolonije Štirje letni časi;
fotografija je s spleta: <http://www.zkd-celje.si/foto-in-video-izvedenih-dogodkov.html>)

Njegova dejavnost se je razširila tudi na sodelovanje s televizijo. Njegovo prvo sodelovanje na televiziji sodi še v čas, ko je obiskoval osnovno šolo, ko je s člani prometnega krožka sodeloval na tekmovanju na TV Ljubljana (danes TV SLO). Tekmovali so v poznavanju prometnih predpisov in v spretnostni vožnji, ki so jo izvedli na igrišču v Tivoliju v Ljubljani.

Kasneje pa so Zarjani v studiu slovenske televizije bili še trikrat. Decembra 1980 so nastopili v prednovoletni oddaji, v kateri so predstavili ljubiteljsko kulturno ustvarjanje po Sloveniji. Sredi devetdesetih sta s Srečkom Centrihom za oddajo Križ kraž posnela skeč Švejk v II. svetovni vojni. Okrog leta 2016 ali 2017 pa je z ekipo Zarjanov nastopil še v jutranjem programu televizije Slovenija. Nastopili so v zabavnem tekmovanju med ekipama KUD Zarja Trnovlje in Šentjakobskim gledališčem Ljubljana.

Pa snemanja za kanal A, ki smo jih že omenili.

Z nastopi na televiziji pa se srečuje tudi v domači televizijski hiši – TV Celje. To njegovo sodelovanje sega v začetke delovanja televizijske hiše, ki je takrat delovala v prostorih hale A Celjskega sejma. Takratni urednik, gospod Marguč, ga je povabil k sodelovanju za pokrivanje področja kulture. Živko se je odločil, da bo ponudbo sprejel in tako še danes, kot zunanji sodelavec, pripravlja prispevke s področja kulture za dnevno informativno oddajo Dogodki dneva. Pripravlja pa tudi daljše prispevke v reportažni obliki za oddajo o kulturi Minute za kulturo. Pred leti pa je imel v programski shemi TV Celje tudi kontaktne oddaje v studiu v živo. S svojimi oddajami poskrbi za predstavitve številnih lokalnih kulturnih dogodkov in pripravlja portretne predstavitve njihovih ustvarjalcev.

slika 38: KOT POROČEVALEC NA BOŽIČNEM KONCERTU CELJSKEGA PLESNEGA ORKESTRA ŽABE

(leta 2004; s kamermanom Matejam Kalafatićem s Celjske TV; slika je s spletne strani https://www.kamra.si/print.html?item_id=79877&tmpl=print)

O kulturnih dogodkih poroča tudi za radijske hiše. Pred leti je, kot občasni dopisnik o kulturnem dogajanju, sodeloval z Radiem Slovenija in Radiem Maribor. Za Radio Celje pa še vedno občasno pripravi kak prispevek.

O kulturnih dogodkih in njihovih ustvarjalcih rad napiše tudi kak prispevek za Novi tednik, lokalni tednik, ki pokriva dogajanja za Savinjsko regijo.

Kot član KUD Zarja Trnovlje je večkrat sodeloval tudi pri kakšnem igranem filmu. Njegovo prvo srečanje s filmsko produkcijo je bilo sodelovanje pri filmu o Frankolovskih žrtvah, ki sta ga v sodelovanju posnela Viba film in TV Ljubljana. Kot epizodni igralec je nastopil tudi v filmih Živela svoboda, Strici so mi povedali ... Kot statist je sodeloval tudi pri snemanju televizijske nadaljevanke o Primožu Trubarju, ki so jo leta 1986, ob 400 letnici Trubarjeve smrti, snemali v Celju.

slika 39: PRIZOR IZ NADALJEVANKE O PRIMOŽU TRUBARJU, POSNETE V CELJU
(leta 1986; med statisti je tudi Živko; časopisni izrezek ??)

Še vedno rad kot igralec sodeluje pri kakšnem filmskem projektu, ki jih pripravljajo v Celju in okolici. Večkrat kot igralec nastopi tudi v kakšnem video spotu. Njegov zadnji tak projekt je bilo sodelovanje z vlogo pri videospotu za pesem Vlada Kreslina Tista zakartana ura, ki ga je leta 2020 režiral Vid Palčnik.

slika 40: V VIDEO SPOTU TISTA ZAKARTANA URA (VLADO KRESLIN)
(leta 2020; video spot za Kreslinovo pesem Tista zakartana ura; fotografija je s spleta:
<https://www.youtube.com/watch?v=ATUgzQ4M66E>)

V krajših filmskih projektih sodeluje po večini pri ustvarjanju mladih, perspektivnih ustvarjalcev, filmarjev medijske šole v Celju. Že leta 2009 je sodeloval pri filmu Alena Pavšarja, kjer je odigral vlogo očeta v Alenovem diplomskem kratkem filmu Kaos.

slika 41: ŽIVKO V VLOGI OČETA V KRATKEM FILMU KAOS
(leta 2009; film je diplomsko delo g. Alena Pavšarja; fotografija je s spleta:
https://www.youtube.com/watch?v=ofLL7Nklvul&ab_channel=alenpav)

Kasneje je sodeloval še pri nekaterih filmskih projektih: z epizodno vlogo pri naši prvi spletni filmski seriji Dualizem, ki so jo leta 2018 posneli člani društva TFilm v režiji Tomaža Krajnca, z vlogo psihiatra v filmu Utihni, ki so ga posneli leta 2020 v režiji Marka Pihlarja, z epizodno vlogo v filmu Študenti, ki so ga leta 2018 posneli člani Timeless Pictures v režiji Davida Beline, z epizodno vlogo v filmu Bratstvo, ki ga je leta 2018 režiral Dominik Polanc, z vlogo v filmu Vse se zgodi z razlogom, ki so ga v okviru delavnice Filmfesta treh zvezd posneli leta 2018 v režiji Marka Pihlarja ...

slika 42: USTVARJALCI SPLETNE SERIJE DUALIZEM
 (leta 2018; spletna serija v režiji Tomaža Kranjca – predpremiéra v planetu Tuš Kranj;
 fotografija je s spleta: <https://www.dualizem.com/planet-tus-kranj/>)

slika 43: MED VAJAMI NA DOMAČEM ODRU
 (okrog leta 1990; s Tomažem Kranjcem st.; Živko je drugi z desne;
 fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Živko se zaveda, da je imel srečo, saj se je po ustvarjalni poti lahko preizkusil v štirih različnih medijih, tako v gledališču kot pri filmu, radiu in televiziji. Težko bi se opredelil, kateri medij mu je najbolj pri srcu, čeprav je še vedno najbolj zvest gledališkemu odru.

Zaradi raznovrstnega in uspešnega delovanja so ga Celjani leta 2015 predlagali za izbor Naj Celjana, ki ga vsako leto izvede časopis Celjan.

14 PREDSTAVLJAMO KANDIDATE CELJAN 772, 28. OKTOBER 2015. info@celjan.si • www.celjan.si celjan

Kdo bo naj Celjan 2015?

V tokratni številki prvič predstavljamo deseterico, ki ste jo v preteklih tednih izbrali bralci Celjana. Ti ljudje so vas z delom v letošnjem letu najbolj navdušili. Vse do konca novembra lahko zanje glasujete, kdo bo postal naj Celjan 2015, pa bomo izvedeli na tradicionalnem poslovnem zajtrku naše medijske hiše v sredo, 2. decembra.

Živko Beškovnik

Živko Beškovnik – celjski kulturni delavec, z več funkcijami skrbi za kulturno v mestu. Pod njegovo taktirko se dogaja večina ljubiteljskih kulturnih dejavnosti v Celju. Letos je v nabor mnogih nagrad dodal Maticovo posebno priznanje za vlogo Tupolskega v sodobni drami Blazinec.

slika 44: MED NOMINIRANCI ZA NAJ CELJANA
(leta 2015; Celjan; številka 772; 28. oktober 2015)

In, zgodilo se je, kar se ni še nikoli. Za Naj Celjana je bil izbran kulturnik Živko Beškovnik. Novinarica Metka Pirc je po razglasitvi rezultatov v uvodu članka Ljudi nasmejati je umetnost zapisala: »Živka Beškovnika pozna vse Celje in vsi tisti, ki so kdaj vsaj malo pogledali po kulturi. Je na več mestih hkrati in vedno pripravljen priskočiti na pomoč, svoje delo in prosti čas pa je zapisal kulturi. Vsako leto se med finalisti naše akcije za Naj Celjana pojavijo tudi kulturniki, a to, kar je uspelo Beškovniku, doslej še ni uspelo nikomur. Ko so ga Celjani prejšnji teden izbrali za naj Celjana, je z Živkom slavila tudi celjska ljubiteljska kultura. In ne pozabimo, tudi vsi njegovi kolegi iz Kulturno-umetniškega društva Zarja Trnovlje.

Bo že držalo, da ljudje v težkem vsakdanu ravno v kulturnih dejavnostih najdejo uteho, čeprav v časih, ko je denarja manj, družba hkrati najraje priškrne kulturi. Beškovnik je kulturnik s srcem. Že res, da je pri vsej množici ljudi, s katero se vsak dan srečuje, kdaj tudi simpatično zmeden, a mu ljudje tega ne zamerijo. Še več, vedo, da takšen pač je. Pravi, da se mu vse pomembne stvari v življenju zgodijo po naključju. A dejstvo, da je postal naj Celjan 2015, ni

naključje, gre za zaupanje več tisoč Celjanov, ki so zanj oddali svoj glas.« (Celjan; števil. 778; 9. december 2015)

In kako je izbiro komentiral Živko?

V uvodniku časopisa Celjan je dejal: »Naziv s ponosom delim s svojimi kolegi in iskrenimi prijatelji.

Celjanov Miklavžev zajtrk prejšnjo sredo je bil, ne da bi se tega sploh zavedal, še najmanj pa pričakoval, zame seveda nekaj posebnega. Pa ne zato, ker sem bil na njem prvič prisoten – že prej so me vabili, a žal nikoli ni bilo tistega pravega časa, saj veseli december pač ne pušča kaj prida prostega časa – temveč zaradi popolnega presenečenja glede izbora, ki me je, kot radi rečemo, zadel kot strela z jasnega. Niti v sanjah si ne bi mogel predstavljati, da bom tisti, ki ga bodo bralci izbrali. Za kandidature namreč nisem vedel, saj sem bil v tem času odsoten in sem kasneje ne malo presenečen zagledal svojo fotografijo med deseterico.

Lepo je sicer, da drugi opazijo tvoje delo, vendar sem se ob imenovanju počutil kar malce nelagodno. Osebnostno se, kadar gre zame, ne počutim najbolje v preveliki publiciteti, raje sem nekje v povprečju. Itak ne delam in ustvarjam zaradi tega, pač pa preprosto zato, ker to moram, iz neke notranje nuje. Sploh pa menim, da je v našem lepem mestu še veliko zaslužnih, ki so vredni tega naziva!

Ko sem pred dnevi končno le izvedel ozadje kandidature, ki so jo predlagali moji mlajši prijatelji soustvarjalci v našem gledališču Zarja Trnovlje, s katerimi večer za večerom skupaj stojimo na odrskih deskah in s katerimi sem skupaj pred kratkim doživel doslej največji uspeh Zarje, pa sem postal resnično ponosen nanje – spoznal sem namreč, da to njim veliko pomeni. Sploh pa, če sem že kaj dosegel, tega ne bi mogel sam, brez njihovega sodelovanja! Zato ta naziv s ponosom delim prav z njimi, svojimi kolegi in iskrenimi prijatelji, ki jih globoko cenim, spoštujem, občudujem in obožujem. Vsakega posebej, kot soustvarjalca in kot človeka. Zatorej, hvala vam, da sem lahko z vami: Tomaž, Alen, Žiga, Nejc, Urška, Polonca, Uroš, Srečko, Marko, obe Cvetki, Nada, Niko, Vili, Urban, , Silva, Neža, Mojca, Danica, Darja, Krešo, Teja, Ana...!« (Celjan; števil. 778; 9. december 2015)

slika 45: NAJ CELJAN 2015

(leta 2015; fotografija je s podelitve na Miklavževem zajtrku medijske hiše Novice; fotografija je s spleta: <https://www.rfantasy.si/4364>)

In igralski prijatelji so z leti postali del njegove družine. Z njimi deli številne ure na odrskih deskah in tudi proste trenutke, ko se družijo na piknikih, praznovanjih, ob delovnih akcijah, na smučanju, na potovanjih ...

slika 46: MED ODMOROM NA ČISTILNI AKCIJI V ZARJI TRNOVLJE
(leta 2008; Živko stoji zadaj; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

slika 47: NA POTOVANJU NA PORTUGALSKEM S SODELAVCI JSKD
(leta 2007; fotografija je last g. Živka Beškavnika)

slika 48: MED SMUČANJEM NA ROGLI
(90. leta; Živko je prvi z desne; fotografija je last g. Živka Beškavnika)

slika 49: S PRIJATELJI NA MORJU
(okrog leta 1988; Plava laguna; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

slika 50: POROČNA PRIČA PRIJATELJA SREČKA CENTRIHA
(leta 1977; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

Redke proste trenutke pa rad preživi v krogu družine.

slika 51: Z MAMO MILENO NA SPREHODU OB ŠMARTINSKEM JEZERU
(leta 2009; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

slika 52: Z MAMO IN OČETOM NA POTI S TRIGLAVA
(okrog leta 1990; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

slika 53: DRUŽINSKA FOTOGRAFIJA OB MAMINEM ROJSTNEM DNEVU
(leta 2001; z očetom, mamo in sestro Dašo; fotografija je last g. Živka Beškovnika)

NAGRADE IN PRIZNANJA

Živku so, čeprav je za delovanje na različnih področjih prejel številna priznanja in nagrade, še vedno največje priznanje zadovoljni gledalci, ki so si ogledali gledališko predstavo. Pa srečni otroci, ki spremljajo nastop decembrskih dobrih mož, pa otroci, ki so hvaležni, ker so lahko bili na morju, pa ... Ja, največ mu pomenijo srečni in zadovoljni ljudje. In s svojimi dejavnostmi jih osreči mnogo.

Je pa ponosen tudi na vse nagrade in priznanja, ki jih je dobil za uspešno delovanje na različnih področjih.

Ker se je že zelo zgodaj začel ukvarjati s športom (gimnastika) in mu kasneje ostal zvest tudi kot vaditelj, je že leta 1969 prejel Bronasto plaketo za 10 let dela v športu, leta 1979 pa še Srebrno priznanje za delo na področju telesne kulture (Temeljne telesno kulturne skupnosti Celje).

slika 54: BRONASTO IN SREBRNO PRIZNANJE ZA DELOVANJE NA ŠPORTNEM PODROČJU

Za svoje igralske dosežke je že v sedemdesetih in osemdesetih letih prejel dve zlati Linhartovi znački za enkratne ustvarjalne dosežke (za gledališke vloge), pa tudi Priznanje Krajevne skupnosti Trnovlje za uspešno udejstvovanje na kulturnem področju.

Leta 2008 je na regijskem Linhartovem srečanju, ki je bilo 15. junija 2008 v Kulturnem domu Vitanje, prejel regijsko priznanje za najboljšo stransko moško vlogo (priznanje regijskega selektorja). Priznanje je prejel za vlogo dr. Vidoviča v komediji Georgesa Feydeauja Gospod lovec. Predstavo je uprizorilo KUD Zarja Trnovlje v režiji mag. Mihe Alujeviča.

24. novembra 2012 je na XX. Novačanovih gledaliških srečanjih prejel Posebno priznanje Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti. Priznanje je prejel za pomemben prispevek pri razvoju, rasti in uspešnosti Novačanovih gledaliških srečanj.

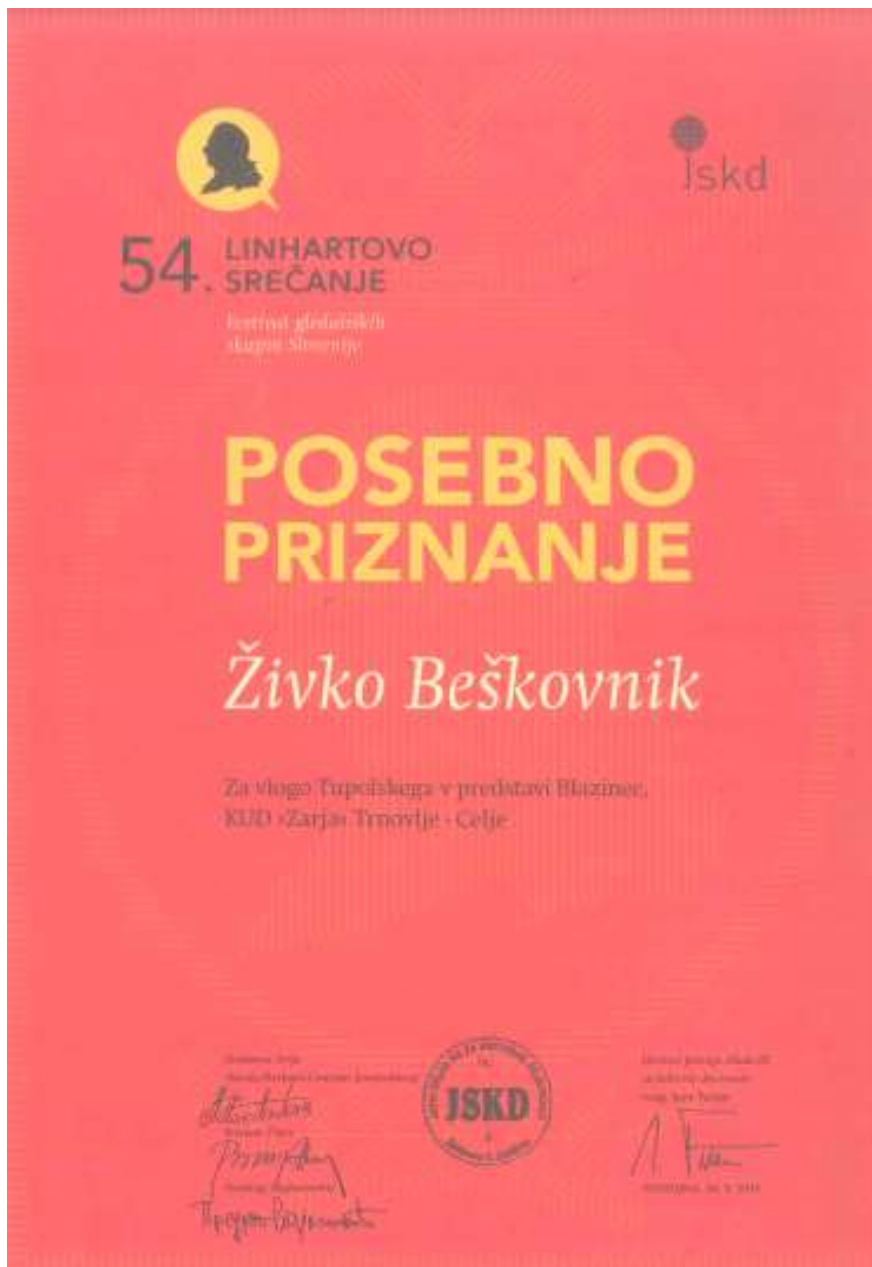

slika 55: PRIZNANJE ZA POMEMBEN PRISPEVEK K RAZVOJU NOVAČANOVIH SREČANJ

25. septembra 2015 je na 54. Linhartovem srečanju v Postojni prejel Posebno priznanje – diplomu za vlogo detektiva Tupolskega v drami Martina McDonagha Blazinec. Predstavo so odigrali člani KUD Zarja Trnovlje v režiji Tomaža Krajnca.

Obrazložitev strokovne žirije se je glasila: »Živko Beškovnik je prekaljen kulturni delavec in gledališnik, spodbujevalec kulturne ustvarjalnosti po vsej Sloveniji. V uprizoritvi KUD Zarja Trnovlje – Celje je v predstavi Blazinec pod vodstvom mladega režiserja oblikoval premišljen

dramski lik kriminalista, ki ni le dober profesionallec, temveč tudi poglobljen in izkušen motrilec življenjske resničnosti. K njegovi privrženosti in nezadržni strasti, ki ga že desetletja vodita pri delu v gledališču, sta se v tej vlogi opazno primešala še odrska modrost in odlično uležan smisel za humor.«

slika 56: POSEBNO PRIZNANJE ZA VLOGO DETEKTIVA TUPOLSKEGA
(v predstavi Martina McDonagha Blazinec; leta 2015)

slika 57: ŽIVKO V VLOGI DETEKTIVA TUPOLSKEGA V PREDSTAVI BLAZINEC
(leta 2015; Živko je prvi z leve;
fotografija je s spleta: <https://veza.sigledal.org/prispevki/55-let-linhartovega-srecanja>)

Leta 2015 je bil Živko Beškovnik, kot prvi kulturnik, izbran za Naj Celjana po izboru bralcev časopisa Celjan. Priznanje je prejel 2. decembra 2015 na Miklavževem zajtrku medijske hiše Novice.

slika 58: PRIZNANJE ZA NAJ CELJANA

Leta 2016 je na 55. Linhartovem srečanju (državnem festivalu gledaliških skupin Slovenije) prejel Linhartovo plaketo za izjemne ustvarjalne dosežke in življenjsko delo. Linhartova plaketa je najvišje priznanje Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti na področju gledališke ustvarjalnosti.

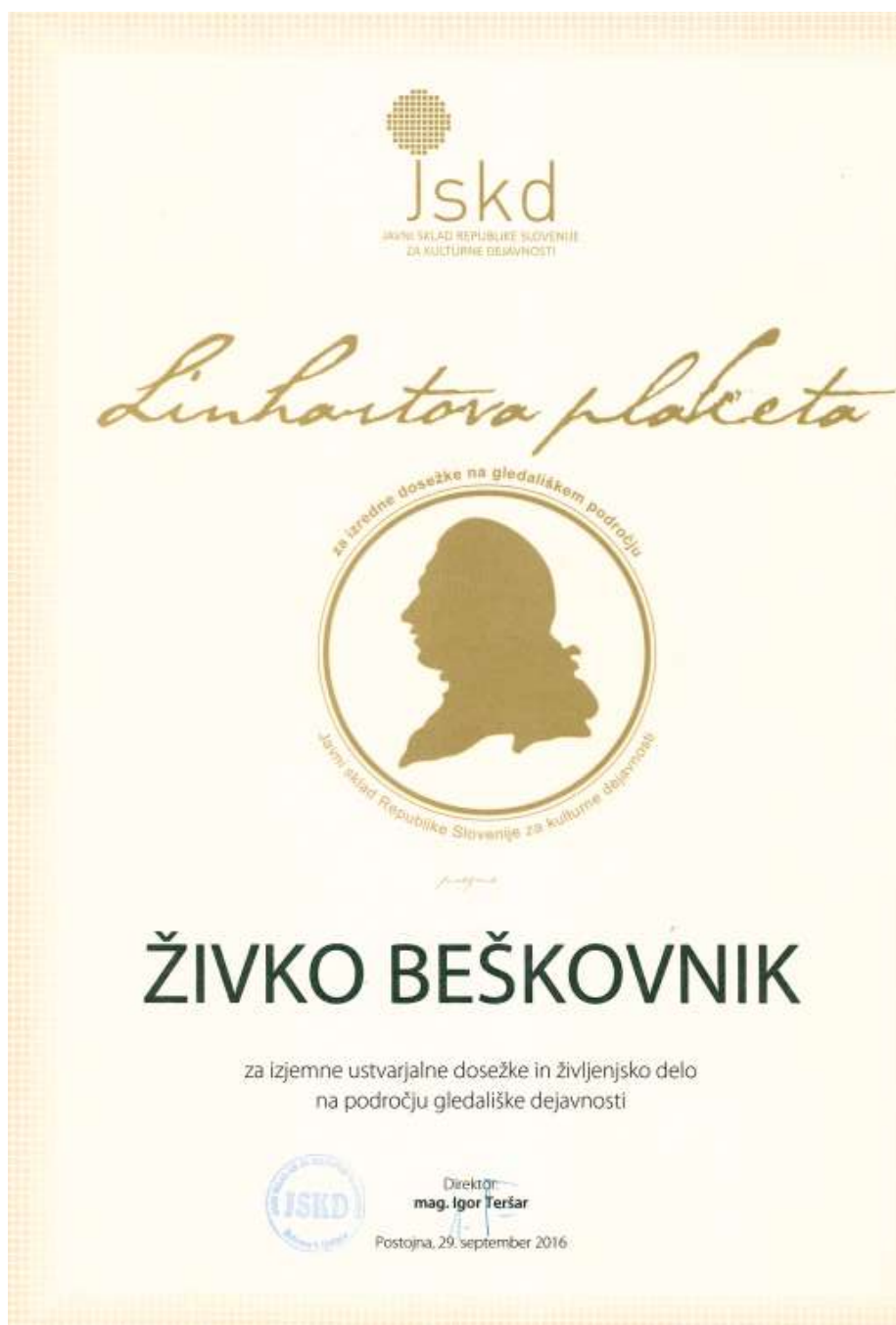
V obrazložitvi so zapisali: »Živko Beškovnik se je leta 1969 s svojo prvo vlogo v predstavi Mira Štefanca: Večna lovišča vključil v ljubiteljski gledališki ansambel KUD »Zarja« Trnovlje – Celje, katerega aktivni član je še danes. V vseh teh letih je pokazal izjemen talent, delavnost in smisel za kreativnost ter izviren pristop pri ustvarjanju posameznih vlog. Njegov ustvarjalni nemir se ni zadovoljil zgolj z igranjem v domačem gledališču. Več let je kot gostujoči igralec sodeloval z Odrom treh herojev – KUD Pirniče, bil je član humoristične skupine »Alkotest« ter pobudnik in član oz. igralec t.i. Frontnega gledališča v okviru projekta teritorialne obrambe »Nič nas ne sme presenetiti«, ki ga je v 80. letih prejšnjega stoletja ustanovila KUD »Zarja« Trnovlje – Celje, v zadnjem času pa je aktiven tudi v Gledališču Hiše kulture Celje.

Od svoje prve vloge, nadangela Gabriela v Večnih loviščih leta 1969 je nanizal preko 50 gledaliških likov. Nepozaben je njegov Krištof v Leskovčevi drami Dva bregova, Policaj v Behanovem Talcu, SS oficir v Brechtovem Švejku v II. svetovni vojni, pa angleški ofocor v Šehovičevi komediji Kurbe, župnik v Partljičevi satiri Oskubite jastreba in kardinal v Anouilhovem Škrjančku. V zadnjem obdobju smo si ga zapomnili po vlogi Fridericha – Filipa v Fraynovi komediji Hrup za odrom, Jonatana Brewstra v Kesse Iringovem Arzeniku in starih čipkah, Vidoviča v Feydeaujevem Gospodu lovcu, pa Egeja v Shakespearovi Sen kresne noči, Markiza pl. Forlinpopoli v Goldonijevi Krčmarici Mirandolini in Erika ter Franca v Jesihovem Trikoju. Najzrelejšo vlogo pa je prav gotovo ustvaril lansko leto, vlogo Tupolskega v McDonaughovi drami Blazinec, za katero je na 54. Linhartovem srečanju v Postojni prejel posebno diplomu strokovne žirije za izredno igralsko stvaritev. Redno se udeležuje izobraževanj ter deluje tudi na področju mentorstva. Pri številnih kulturnih projektih pomaga različnim ljubiteljskim gledališkim skupinam in šolam. Vrsto let aktivno deluje kot član izvršilnega odbora KUD »Zarja« Trnovlje – Celje, kjer mu je bila od leta 2002 pa vse do danes zaupana tudi vloga podpredsednika. Od leta 2014 opravlja tudi funkcijo predsednika Zveze kulturnih društev Celje.

Deluje kot organizator festivala ljubiteljskih gledaliških skupin »Novačanova gledališka srečanja«, za kar je leta 2012 prejel tudi Posebno priznanje JSKD. Živko Beškovnik redno sodeluje pri organizaciji kulturnih dogodkov v Mestni občini Celje, KUD »Zarja« Trnovlje – Celje, JSKD ter ZKD Celje. Redno sodeluje tudi pri promociji kulturnih dogodkov z medijskima hišama Novi tednik ter Radio in televizija Celje. Izjemno velik je njegov prispevek

pri medsebojnem povezovanju in vzpodbujanju gledališke ustvarjalnosti, predvsem pri mlajših generacijah.

Za igralsko, mentorsko in organizacijsko delovanje, ustvarjanje ter dosežke na področju ljubiteljskega gledališča podeljuje Javni sklad RS za kulturne dejavnosti Živku Beškovniku Linhartovo plaketo.«

slika 59: LINHARTOVA PLAKETA
(za izjemne ustvarjalne dosežke in za življenjsko delo; leta 2016)

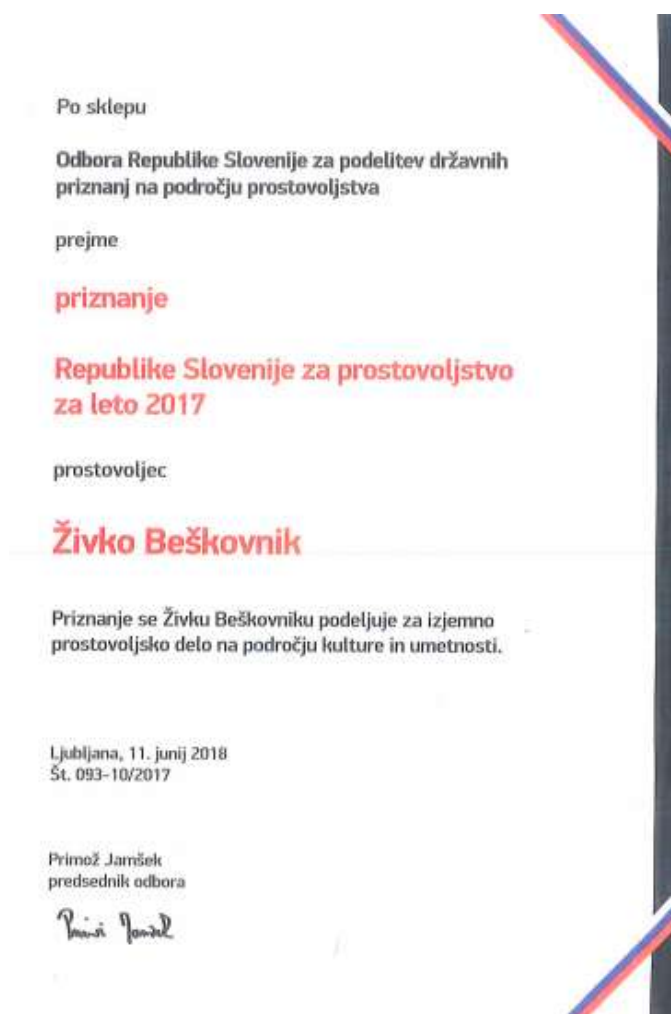

slika 60: MED PODELITVIJO LINHARTOVE PLAKETE V POSTOJNI
(leta 2016; priznanje je podelil g. Igor Teršar; fotografija je s pleta:
https://www.jskd.si/gledalisce-in-lutke/festivali_gledalisce/linhart_gledalisce/linhart_16/foto.htm)

Leta 2018 so ga člani KUD Zarja Trnovlje – Celje zaradi vsestranskega prostovoljnega razdajanja na področju kulture predlagali za priznanje Republike Slovenije za naj prostovoljce. 11. junija 2018 je v Predsedniški palači Republike Slovenije iz rok predsednika države, gospoda Boruta Pahorja, prejel Priznanje Republike Slovenije za prostovoljstvo za leto 2017. Priznanje podeljuje Odbor Republike Slovenije za podelitev državnih priznanj na področju prostovoljstva. V obrazložitvi so zapisali: »Živka Beškovnika mnogi poznajo kot gledališkega igralca saj je od leta 1969 odigral že več kot 50 vlog. Za svoje umetniško delovanje je prejel Linhartovo plaketo, ki jo podeljuje Javni sklad RS za kulturne dejavnosti in predstavlja najvišje priznanje za ljubiteljskega igralca v Sloveniji. Izjemno velik je njegov prispevek pri organizacijskem delovanju v KUD Zarja Trnovlje – Celje, kjer že vrsto let deluje kot odgovorni član izvršnega odbora. Od leta 2002 je podpredsednik društva, od leta 2014 pa tudi predsednik Zveze kulturnih društev Celje. Vsa leta deluje na popularizaciji ljubiteljske kulture širše v regiji in svoja znanja prenaša predvsem na mlade. Je pomemben spodbujevalec kulturne ustvarjalnosti po vsej Sloveniji in zamejstvu. Letno opravi več kot 1.200 ur prostovoljnega dela, ki ga nameni tako svojemu društvu kot drugim kulturnim organizacijam, ki jim s svojim širokim poznavanjem ljubiteljske kulture pomaga pri njihovem delovanju.«

slika 61: PREJEMNIKI DRŽAVNEGA PRIZNANJA ZA PROSTOVOLJSTVO 2017
 (fotografija je s spleta (<https://www.prostovoljstvo.org/index.php?t=news&id=3671&l=sl>);
 fotograf Tamino Petelinšek; leta 2018; Živko Beškovnik je tretji z desne)

slika 62: PRIZANNJE REPUBLIKE SLOVENIJE ZA PROSTOVOLJSTVO 2017

Leta 2018 je na osrednji prireditvi ob prazniku KS Trnovlje pri Celju prejel Priznanje KS Trnovlje za dolgoletno uspešno delo na področju kulture.

Priznanje je bilo podeljeno 22. junija v Kulturnem domu Trnovlje pri Celju.

V obrazložitvi so zapisali: »Verjetno ni Celjana, ki ga ne bi poznal ali vsaj ne bi slišal zanj. Je človek, ki je svojo dušo in srce pustil za kulturo, za gledališče, film ... skratka človek, ki je svoje življenje podredil umetnosti. Je dolgoletni član trnoveljskega gledališča, tako rekoč je eden tistih, ki so »Zarjo«, kot jo pogovorno imenujemo, popeljal na zemljevid najuspešnejših amaterskih gledaliških skupin v Sloveniji in tudi širše.

Živko že vrsto let nesebično pomaga pri pripravi in realizaciji dogodkov za naše najmlajše krajanke. Je »kameleon«, ki se znajde v vsaki vlogi in situaciji, je priljubljen med otroki in tudi med starejšimi, skratka človek, ki mu lahko zaupaš, in človek, ki je, ne glede na to, da ni nikoli živel v našem kraju, v vseh teh letih postal Trnoveljčan, na katerega smo lahko kot krajanke ponosni.«

slika 63: MED PODELITVIJO PRIZNANJA KS TRNOVLJE
(leta 2018; fotografija je iz glasila Trnoveljčan, 2018)

slika 64: PRIZNANJE KS TRNOVLJE PRI CELJU
(leta 2018)

In kako o priznanjih razmišlja Živko Beškovnik?

»Priznanje vedno razumem kot potrditev, da sem na pravi poti, predvsem pa kot zavezo za nadaljnje ustvarjanje; kot pri športu: hitreje, višje, močnejše. Vsa priznanja so pomembna, predvsem za nadaljnje delo in ustvarjanje. Vedno jih delim z drugimi, gledališko delo je kolektivna ustvarjalnost. Sam bi zagotovo ne mogel ničesar ustvariti, kaj šele doseči,« je v intervjuju za časopis Celjan zaupal novinarki Ljudmili Conradi. (Celjan, številka 765; 9. september 2015)

DRUGI O ŽIVKU BEŠKOVNIKU

g. Branko Zupanc, bivši soigralec (Celje)

»Z Živkom Beškovnikom sva se spoznala pred več kot petdesetimi leti. Preden nadaljujem pripoved o njem, naj povem, da so se moji in njegovi starši zelo dobro poznali, neko poletje pa smo celo skupaj letovali na morju v Rovinju, kjer je imel Okrajni odbor Celje najeto zemljišče, lep borov gozd in tam so postavili lične lesene hišice. Pa še nekaj: njegova mati, gospa Milena Beškovnik, me je v osnovni šoli učila telesno vzgojo, skromno pa naj pripomnim, da ji nisem delal težav, ker sem bil dober telovadec in sem v prostem času treniral orodno telovadbo v Telovadnem društvu Celje – mesto. No, dovolj o tem.

Prijatelj Živko je bil tudi kot svat na poroki moje sestre pa tudi na moji in je ob tej priliki imenitno zabaval goste. Leta 1982 sem dokončal Višjo pravno šolo v Mariboru in sem se v jesenskem času pridružil Kulturno umetniškemu društvu 'Zarja' v Trnovljah. Nekaj sem pač potreboval za sprostitev po šolanju in po končanem delovnem dnevu. Od tega leta sem se z Živkom skoraj vsakodnevno družil in srečeval, skupaj sva igrala kar v nekaj predstavah pa tudi gostovali smo od Brnce v Avstriji pa vse do pobratenega mesta Doboja. Živko je bil odličen igralec in kot akter se je zelo vživel v vsako igro ter svojo vlogo odlično odigral. Imel pa je eno 'napako'. Ni se mu ljubilo učiti teksta. Saj, ko so bile predstave na višku, je potem že šlo s tekstom ali pa tudi ne. Spominjam se časa, ko smo gostovali z igro 'Samomorilec' v Doboju. To predstavo smo v tem kraju premierno odigrali, Živku pa še ni prišel njegov tekst povsem do 'živega'. Režiserja Štefana Žvižejca je glede tega malo skrbelo. Ko smo začeli na odru pripravljati sceno, mi je režiser dejal:

»Branko, tebi in Živku ni treba pripravljati scene, samo to te prosim, odpelji Živka v hotel in ponavljajta skupaj njegovo vlogo, da bo zvečer vse v redu.«

Ubogala sva ga, odšla v hotelsko sobo, v roke sem vzel scenarij, legla sva vsak na svojo posteljo in pričela ponavljati tiste dvogovore, v katerih je sodeloval Živko. To je šlo približno pet minut, potem pa je njegov glas utihnil in zaslišal sem smrčanje. Nekajkrat sem ga poklical, pa ni imelo več smisla ga buditi, ker je imel ponoči premalo spanja.

In kako je šlo med predstavo? V redu, skoraj lahko rečem odlično, ker je znal Živko izredno dobro improvizirati, pa čeprav se je kdaj zgodilo, da je 'spustil' celo stran ali pa dve.

Nekoč – bil sem vodja predstave, je Živko igral častnika. Kot oficir je imel ob koncu igre nalogo, da je moral nekoga aretirati. Preden je odšel na oder, sem ga vedno vprašal ali ima pištolo za aretacijo. Kot običajno jo je skoraj vedno pozabil v zakulisju na mizi, potem pa mi je na odru z rokami dajal znake, da naj mu prinesem pištolo. Seveda sem mu jo in sicer sva izpeljala tako, da se je on s hrbtom približal stranski zavesi, jaz pa sem mu dal v roko pištolo. Enkrat pa mi je prekipelo. Ko mi je spet dajal znake, da naj mu prinesem pištolo, sem se odločil, da ne bom skočil v zaodrje in da mu ne bom prinesel orožja. Mislil sem si: »Zdaj te imam pa dovolj, najdi se, kakor veš in znaš!«

Pa se je znašel. Ko je napočil trenutek aretacije, je enemu od vojakov – mornarjev iz rok strgal puško in opravil!

Kakorkoli, Živko je bil odličen igralec in soigralec pa tudi prijatelj, vse to pa je še vedno.

Tudi pozneje, ko nisem več sodeloval v 'Zarji' in sem se predal literarnemu ustvarjanju, sva ohranila stik. Včasih je vodil kakšno mojo literarno predstavitev ali pa intervju za Celjsko TV.

Kot sem že v začetku navedel, najino poznanstvo traja že več kot pol stoletja, v vseh teh desetletjih pa se Živko niti malo ni spremenil, seveda v notranjem – duševnem pomenu. Še vedno sva prijatelja, še vedno se pošaliva, ko se srečava ali pa slišiva po telefonu pa tudi tem kot kulturnima ustvarjalcema še ni zmanjkalo. In prav je tako!

Branko Zupanc«

ga. Dragica Poznič, sodelavka in prijateljica (Celje)

»Živko Beškovnik je naš dolgoletni sodelavec in prostovoljec. Opravlja vrsto nalog na društvu že več kot 30 let :

- Je vzgojitelj in pedagoški vodja na zdravstvenih letovanjih v Savudriji, Nerezinah in Piranu,
- dedek Mraz, Božiček in Miklavž v mesecu decembru za otroke v OŠ, vrtcih in v podjetjih ter na javnih nastopih,
- vodi gledališke delavnice za otroke na morju,
- zadnji dve leti je član Izvršnega odbora MDPM Celje,
- že več let vodi tudi komisijo za letovanja in prosti čas pri MDPM Celje,
- vrsto let je vodil veliki otroški maškaradi na Golovcu, prireditve Pozdrav poletju v centru mesta,...
- vodil je otroške zabavne avtobuse - enodnevna letovanja za otroke

Živka poznam tako dolgo, odkar je pričel "delati" pri nas na društvu, kar pa je več kot 30 let. Je izjemna oseba in najboljši prijatelj. Vedno je pozitiven in dobre volje. Nikoli ne bo ničesar slabega rekel o nikomer. Ima izjemen občutek za otroke in mlade in se zna poistovetiti z njimi, zato ga imajo zelo radi.

Zelo ga spoštujem!

Prijazen pozdrav !

Dragica Poznič

predsednica MDPM Celje«

mag. Marijana Kolenko, bivša sodelavka in prijateljica (Celje)

»Živko Beškovnik – generacija kulturnikov, ki je »neumrljiva«

Poznam ga že desetletja. Še iz časov, ko sem kot mlada navdušenka obiskovala predstave Zarje Trnovlje, iz časov, ko je soustvarjal Zvezo kulturnih društev Celje in bil v vlogi organizatorja različnih kulturnih prireditev, revij pevskih zborov in gledaliških srečanj, pa iz časov snovanja ljubiteljskega kulturnega utripa in vključevanja mladih v kulturo, pa iz časov, ko je PUST v Celju predstavljal odličen turistično - kulturni dogodek, ki je odražal zavedanje bogate kulturne dediščine mesta in se ga nismo sramovali...in zelo dobro sem ga spoznala v času, ko sem postala v Celju vodja Sklada za ljubiteljske kulturne dejavnosti Območne izpostave Celje ter vodja regijske koordinacije za to področje.

Živko – rojen kulturnik, lahko bi celo rekla, da kaj drugega kot se ukvarjati s kulturo, ne zna! A to je le na prvi pogled. Živko je bil zelo ustvarjalen tudi v TVD Partizan v Gaberjih, kjer je otroke in mladostnike »zastrupljal« tudi s športom. Dolga leta je bil povezan z Zvezo prijateljev mladine Celje in spremljal otroke v poletne kolonije v Baško in še kam. Otroci in mladi so mu zelo blizu in on je blizu njim – lahko bi rekla, da so si usojeni in to na najpomembnejših področjih kot so kulturna ustvarjalnost, šport, žlahtna in vsebinska zabava.

In to traja še danes, kljub njegovim ne več rosnim letom. Vedno je v družbi mladih, z mladimi ustvarja in deluje v prid mladih.

In najino »usodno« sodelovanje?

Kaj drugega kot bogata ljubiteljska kulturna dejavnost, ki smo jo ponovno začeli v Celju intenzivno postavljati v prve vrste z mojim prihodom na Sklad za ljubiteljske kulturne dejavnosti in kjer je Živko prevzel vodenje področja ljubiteljskega gledališča, lutkarstva, literarnega ustvarjanja in seveda vse, kar je sodilo v organizacijo dogodkov.

Zdaj, ko se spominjam najinega sodelovanja, moram pogledati nazaj – ne boste verjeli – sodelovati sva pričela v prejšnjem stoletju!

In kaj sem si najbolj zapomnila? Zagotovo Živkov neusahljiv vir življenjske energije, ki naju je vedno povezovala, saj le energetske približno enaki ljudje, lahko ustvarjajo in dosegajo odlične rezultate. Izjemno sem bila vedno navdušena nad njegovimi idejami in tudi nad tem, da ni bilo dovolj »nove ideje« z moje strani /ki jih seveda tudi ni bilo malo v vseh letih vodenja kulture.../, da je ne bi zgrabil in sva jo lahko uresničila brez velikih pogovorov in dogovorov. Izjemno cenim njegovo **predanost** področju, ki ga ustvarja ter trmo, ki pomaga k doseganju ciljev, in to takrat, ko vsi dvomijo.

Živko je tudi po srcu zelo dober človek, kar je zame na prvem mestu. Ni ure in dne, da ne bi bil pripravljen pomagati, če ga kdo potrebuje in ni je razdalje, ki je ne bi prevozil, da bi prišel po človeka, če bi to potreboval. To je danes lastnost, ki je prej izjema kot pravilo pri ljudeh, zato je toliko bolj opazna in cenjena.

In zdaj k najinemu sodelovanju. No, Živka si bom zapomnila tudi po tem, da je pogosto »izginil« in se pozabil vrniti v pisarno, kjer je bilo tudi veliko dela. In prav je, da zapišem anekdoto /ki se je seveda mnogokrat ponovila/, kako je deloval. Kadar je moral na kakšen pogovor izven pisarne in ga predolgo ni bilo nazaj, sem ga poklicala in vprašala: «Živko, kje pa hodite tako dolgo?» in odgovor: »Sem že tu!« A seveda, Živka še dolgo ni bilo tu, lahko je bil takrat morda še v Laškem ali Dobrni...a ob klicu je bil vedno tu! Ob tem smo se seveda večkrat nasmejali, kdaj pa kdaj tudi pošteno ujezili, še posebej, če se je mudilo in nam je pri kakšni organizaciji zmanjkalo časa....

Meni se je tudi za vedno vtisnil v spomin /tega sem deležna še danes, saj sem aktivna v Zvezi Kulturnih društev/ po njegovi »**simpaticični raztresenosti**«. Vedno me je spominjal na raztresenega profesorja, a on je bil in je raztreseni kulturnik....to sem vedno znala jemati kot njegovo značilnost, seveda razen v primerih, ko je v vabilu pustil stare datume, stare letnice, stare naslove prireditvev, ko je medijem poslal vabilo ne samo enkrat, temveč večkrat, pa so se včasih jezili, saj niso vedeli, katero vabilo dejansko je pravo...ja, raztresenost je njegova lastnost, ki je bila vedno z njim dobra sopotnica in sem se velikokrat vprašala, ko je igral v gledališki predstavi, kako jo dojemajo soigralci...nikoli jih tega nisem vprašala, jih pa zagotovo kdaj še bom....

Res je, Živko Beškovnik, je edinstven, neponovljiv s svojimi izjemnimi človeškimi lastnostmi in tudi tistimi simpaticično »nerodno« človeškimi, ki kdaj koga malce iztirijo, a ker je krasen človek, mu vse oprostiš in ga imaš za dobrega sodelavca in kulturnega prijatelja.

In po tolikih letih najinega sodelovanja, še nikoli ni pozabil poklicati za moj rojstni dan! To je tisto, kar veliko pove o nekom, predvsem pa vedno znova ogreje srce.

Živko je prav zares izjemen človek in ga je vredno spoznati, predvsem pa vredno srečevati in z njim soustvarjati. Ogromno projektov sva ustvarila skupaj in še vedno jih soustvarjava,

čeprav sem v drugi službeni vlogi, saj je kulturna ustvarjalnost tista moja pogonska sila, ki je pomembna za moje uravnoteženo življenje in vem, da je pomembna za uravnoteženo življenje prav slehernega človeka.

Tudi Živko se tega dobro zaveda, zato ostaja predan ljubiteljski kulturni ustvarjalec in mladim sporoča, da se pot umetniškega ustvarjanja ne konča z »resnimi« leti.

mag. Marijana Kolenko,
ravnateljica OŠ Lava«

g. Ivan Janez Domitrovič, sodelavec pri ZKD Celje (Celje)

»Ljubiteljska kultura, gledališke deske v amaterskem gledališču Zarja, ter celjska kabelska televizija so temeljna področja, ki z njimi povezuje življenje in delo Živka Beškovnika.

Živko je kot osebnost enostaven človek, poln ustvarjalne energije in vedno pripravljen ponuditi besedo ali pa enostavno poklepetati s človekom. Temu bi lahko rekli dobrosrčnost.

V tem vesoljnem krogu interesov ter ustvarjalnosti pa včasih izgubi rdečo nit in se zdi malce razmišljen, a vedno znova na koncu koncev najde samega sebe in osmisli svojo kulturno, organizacijsko ter poustvarjalno poslanstvo.

Zadnjih osem let, odkar sem tudi sam v pet v delo ZKD Celje sodelujeva on kot predsednik in jaz kot podpredsednik. Svoje bogate izkušnje je kalil že pod vodstvom magistre Marijane Kolenko.

Glede na to da ljubiteljska kultura v Celju ni ravno z velikimi črkami zapisana v zavesi celjskih političnih krogov, so veliko vredne njegove televizijske predstavitve najrazličnejših kulturnih dogodkov in portreti njihovih ustvarjalcev.

In kje najbolj zaživi Živko Beškovnik? Nedvomno na odrskih deskah gledališča Zarja, kjer je odigral vrsto odmevnih vlog. Mislim, da mu najbolj ležijo komedije in vloge, ki gledalca nasmejijo. Pravzaprav ga nisem nikdar vprašal katera priznanja in pohvale je dobil za svoje delo. Vem, da je bil pred leti NAJ CELJAN.

In da je človek z velikim srcem in posluhom za človekovo dušo se kaže tudi v njegovih Božičkih, Miklavžih in dedkih Mrazih, ko je v decembru vedno znova pričaral otrokom čarobni svet praznikov in običajev.

No, je tudi vzoren sin, saj veliko skrbi posveča tudi svoji mami, upokojeni učiteljici športne vzgoje.

ZKD je pod njegovim vodstvom vpeta tudi v številne kulturne projekte celjskih osnovnih šol (Roševi dnevi, festival Fran Razigran, likovna kolonija Alme Karlin z soorganizacijo šole Lava, lutkovni abonma v celjski Kulturnici ter številni izobraževalni seminarji za pedagoške delavce, ki se z lutkarstvom ukvarjajo).

To je samo nekaj utrinkov mojega dožemanja Živka Beškovnika. Lep pozdrav Ivan Janez Domitrovič«

g. Alen Pavšar, sodelavec pri projektih in prijatelj (Celje)

»Najino sodelovanje sega kar nekaj časa nazaj v leto 2004, ko sem tudi sam začel svojo ustvarjalno pot v filmski produkciji. Takrat sem tudi posnel svoj tretji kratki film. Živko me je povabil k sodelovanju na večeru amaterskega filma, ki ga je organiziral pred Vodnim stolpom

na prostem. Spomnim se, da je bila večerna projekcija filmov zelo prijetna in v toplem poletnem vzdušju.

Nato se je sodelovanje na podobnih filmskih projekcijah nadaljevalo, saj si je Živko vedno prizadeval za to, da se t.i. amaterska filmska produkcija v Celju pokaže občinstvu in da ne ostane samo v rokah mladih ustvarjalcev. Seveda nas je bilo filmarjev začetnikov v Celju tisti čas zelo malo. Tehnologija je v prvih korakih omogočala izdelavo filma, za predvajanje pa je pa tudi ni bilo na voljo.

Danes je seveda vse na dlani in je oboje dosti lažje.

Leta 2009 sva z Živkom sodelovala v odnosu režiser - igralec. Povabil sem ga k snemanju mojega diplomskega kratkega filma Kaos, kjer je odigral vlogo očeta.

Napovednik filma lahko najdete tukaj:

https://www.youtube.com/watch?v=ofLL7NklvuI&ab_channel=alenpav

Kasneje se je najino sodelovanje utrdilo, ko sem se zaposlil kot učitelj na Srednji šoli za strojništvo, mehatroniko in medije. Skupaj sva zasnovala celjski filmski festival Film fest III zvezd, ki bo letos potekal že osmič. Živko je seveda glavni pobudnik akcije, ki skrbi, da se mladi talentirani filmarji predstavijo širšemu občinstvu v regiji. Moja vloga pri tem je, da ima festival tudi strokovno in izobraževalno usmeritev, ki se prakticira v filmski delavnici. V njej lahko sodelujejo osnovnošolci ter srednješolci in tako pod strokovnim mentorstvom posnamejo svoj lastni film. Prav impresivno je dejstvo kako se Živko vključi v proces festivala saj ne samo da je organizator ampak je tudi mladim ves čas na voljo za vse logistične in druge težave tekom filmske delavnice. Pomaga jim tudi z igralnim naborom in vedno igralne čevlje obuje tudi sam.

Kot večletnega sodelavca in prijatelja ga zelo spoštujem in cenim njegov angažma in trud, ki ga vlaga v mlade celjske filmarje. Vidim ga kot zelo energičnega, vedno nasmejanega in pozitivnega. Njegova volja je neomajna in tako je najino sodelovanje dobro, saj eden drugega vedno prestavljava naprej in napredujeva.

Seveda pa tudi kot igralec in režiser sodelujeva še naprej.

Tukaj sta dva zadnja projekta:

AIRless ERA (Živko nastopa na 0.50 min)

https://www.youtube.com/watch?v=UE7ach2n3n0&ab_channel=MIKCelje

PRAVLJIČNO CELJE (kjer je odigral Božička)

https://www.youtube.com/watch?v=FOCwy7IBU-Q&ab_channel=VisitCelje

Alen Pavšar«

ZAKLJUČEK

Izdelati raziskovalno nalogo, v kateri bomo predstavile življenje in delo človeka, ki ga skoraj nismo poznale, se nam je na začetku zdelo kar precej zahtevno delo.

Ker nam je malo ponagajala tudi situacija, v kateri se nahajamo, in smo morale glavnino dela opraviti na daljavo, je bila naša izkušnja še posebej pestra in zanimiva.

Vse intervjuje smo opravile preko video srečanj, nekaj ljudi pa smo prosile, da nam svoje spomine zaupajo kar v pisni obliki. Veliko gradiva smo našle na spletnih straneh, precej pa nam ga je priskrbel gospod Živko Beškovnik sam.

Pripovedoval nam je o svojem otroštvu in športnem udejstvovanju v mladosti, pa o službovanju in, predvsem, o svoji največji ljubezni, ljubiteljskem gledališču. Dovolil nam je, da smo malo »pokukale« v zakulisje gledališkega dogajanja in v delovanje na različnih področjih ljubiteljske kulture v Celju.

Ob koncu smo ugotovile, da so se naša predvidevanja v celoti potrdila:

- Živko Beškovnik je s svojim predanim delom, ko nekako ni iskal meje med službovanjem in ljubeznijo do ljubiteljske kulture, veliko pripomogel k širjenju delovanja ljubiteljske kulture v Celju, saj je pobudnik številnih novih projektov na tem področju.
- S svojo zagnanostjo in predanostjo amaterski gledališki skupini KUD Zarja Trnovlje je, s svojimi odličnimi gledališkimi kreacijami, za katere je bil večkrat tudi nagrajen, prav gotovo poskrbel, da je Gledališče Zarja Trnovlje in z njim tudi Celje, poznano v celotni Sloveniji in tudi v zamejstvu.
- Svojo zagnanost in ljubezen do ljubiteljske kulture je znal prenesti tudi na širšo množico ljudi ter poskrbeti, da je v Celju ta dejavnost v stalnem vzponu. Njegov trud so prepoznali tudi Celjani, saj so ga leta 2015 izbrali za naj Celjana in tako dokazali, da je njegov pečat, ki ga daje Celju in Celjanom, dovolj velik, da je bila naša odločitev pravilna.

Naša izkušnja spoznavanja človeka kot kulturnika je bila zelo zanimiva.

Vesele smo, da smo spoznale življenje in delo neumornega kulturnega delavca, ki s svojo neusahljivo energijo in voljo do dela spodbuja delo mladih in malo manj mladih, skratka vseh tistih, ki imajo radi kulturne dejavnosti in želijo v njih sodelovati.

Njegovo življenjsko zgodbo z veseljem delimo z vami.

ZAHVALA

Ob koncu bi se rade zahvalile vsem, ki so nam pri našem delu pomagali. Hvaležne smo, da so pobrskali po spominu in nam zaupali nekaj utrinkov s poti, ki so jo prehodili z gospodom Živkom Beškovnikom. Z njihovo pomočjo je naša naloga postala bogatejša, življenjski mozaik gospoda Živka Beškovnika pa popolnejši.

Iskrena hvala tudi vsem, ki so nas pri našem delu spodbujali in nam pomagali pri oblikovanju naloge.

Predvsem pa bi se rade zahvalile gospodu Živku Beškovniku, ki nas je popeljal skozi svojo zanimivo življenjsko zgodbo ter nam dovolil pokukati v njeno zakulisje.

VIRI IN LITERATURA

PISNI: Celjan; številka 319; 21. februar 2007
Celjan; številka 765; 9. september 2015
Celjan; številka 772; 28. oktober 2015
Celjan; številka 778; 9. december 2015
Celjan; številka 787; 10. februar 2017
Celjan; številka 1043; 6. januar 2021
Novi tednik; 11. maj 2010
Novi tednik; 19. oktober 2012
Večer; 26. maj 2006
Večer; 25. 2. 2012
Večer; 29. 1. 2021

USTNI: Beškovnik, Živko (Celje)
Centrih, Srečko; soigralec in prijatelj (Celje)
Domitrovič, Ivan Janez; sodelavec (Celje)
mag. Kolenko, Marijana; sodelavka in prijateljica (Celje)
Markovič, Olga; nekdanja prijateljica (Griže)
Pavšar, Alen, sodelavec pri projektih in prijatelj (Celje)
Poznič, Dragica; sodelavka in prijateljica (Celje)
Zupanc, Branko; nekdanji soigralec (Celje)
Žvar, Daša; sestra (Celje)

SPLETNI VIRI:

- <https://veza.sigledal.org/prispevki/55-let-linhartovega-srecanja> (1. 4. 2021)
- <https://www.prostovoljstvo.org/index.php?t=news&id=3671&l=sl> (1. 4. 2021)
- <https://museums.eu/collection/object/9260/celje-ob-osvoboditvi-1351945> (5. 4. 2021)
- https://www.jskd.si/gledalisce-in-lutke/festivali_gledalisce/linhart_gledalisce/linhart_16/foto.htm (5. 4. 2021)
- <https://www.celje.info/kultura/xxiv-novacanova-gledaliska-srecanja-2016-5-tekmovalna-predstava-zivalska-farma-foto-video/> (6. 4. 2021)
- https://www.kamra.si/print.html?item_id=79877&tmpl=print (7. 4. 2021)
- <http://www.zkd-celje.si/foto-in-video-izvedenih-dogodkov.html> (7. 4. 2021)
- <https://www.youtube.com/watch?v=ATUgzQ4M66E> (7. 4. 2021)
- <https://www.dualizem.com/planet-tus-kranj/> (7. 4. 2021)
- <https://www.rfantasy.si/4364> (7. 4. 2021)

IZJAVA

Mentorica Jana DRAKSLER v skladu z 20. členom Pravilnika o organizaciji mladinske raziskovalne dejavnosti »Mladi za Celje« Mestne občine Celje, zagotavljam, da je v raziskovalni nalogi z naslovom Živko BEŠKOVNIK – osebnost mojega kraja, katere avtorice so Neli FURMAN, 8.a, Hana MASTNAK, 8.a in Lucija STRNIŠA, 8.a:

- besedilo v tiskani in elektronski obliki istovetno,
- pri raziskovanju uporabljeno gradivo navedeno v seznamu uporabljene literature,
- da je za objavo fotografij v nalogi pridobljeno avtorjevo dovoljenje in je hranjeno v šolskem arhivu,
- da sme Osrednja knjižnica Celje objaviti raziskovalno nalogo v polnem besedilu na knjižničnih portalih z navedbo, da je raziskovalna naloga nastala v okviru projekta Mladi za Celje,
- da je raziskovalno nalogo dovoljeno uporabiti za izobraževalne in raziskovalne namene s povzemanjem misli, idej, konceptov oziroma besedil iz naloge ob upoštevanju avtorstva in korektnem citiranju,
- da smo seznanjeni z razpisni pogoji projekta Mladi za Celje.

Celje, 3. 4. 2021

žig šole

Podpis mentorja
Jana Draksler

Podpis odgovorne osebe
Danica Salej

*

POJASNILO

V skladu z 20. členom Pravilnika raziskovalne dejavnosti »Mladi za Celje« Mestne občine Celje je potrebno podpisano izjavo mentorja (-ice) in odgovorne osebe šole vključiti v izvod za knjižnico, dovoljenje za objavo avtorja (-ice) fotografskega gradiva, katerega ni avtor (-ica) raziskovalne naloge, pa hrani šola v svojem arhivu.

ŽIVKO BEŠKOVNIK

osebnost mojega kraja

Avtorice:

Neli FURMAN

Hana MASTNAK

Lucija STRNIŠA

Mentorica:

Jana DRAKSLER

OŠ Frana Kranjca Celje
Mestna občina Celje, Mladi za Celje
april 2021